

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Liber. Tertivs Ab Hercvle.
Vincemala. Collegii Mediolanen. iuriscon. latinè scriptus. Ad Galeativm.
Brvgoram Senatorem Mediolanen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

MARIAE
VIRGINIS
SACRATISS.
MIRACVLORVM

LIBER. TERTIVS

AB

HERCVLE. VINCEMALA. COLLEGII
Mediolanen. iurifcon. latinè scriptus.

AD

GALEATIVM. BRVGORAM
Senatorem Mediolanen.

MEDIOLANI,
Apud Paulum Gotthardum Pontium.

∞ 10 LXXIX.

MARIAE
VIRGINIS
SACRATISS.
MIRACULORVM
LIBER. TERTIVS

AB
HERCVLE VINCEMALA. COLLEGI
Mediolanen. iurisco. lauro scriptus.

A. D.
GALEATIVM. BRVGORAM
Senatorem Mediolanen.

MEDIOLANI.
Apud Paulum Gottardum P. Curiam.
M. DC. LXXIX.

GALEATIO
BRVGORAE. SENATORI
MEDIOLANEN.
VIRO. ILLVSTRI

HERCVLES. VINCEMALA
Iurifcon. S. D.

VARVM virtutum radijs ca-
lux, uir amplissime, accen-
ditur, quae, veluti sol, vbi
roseo nitore, & face splendi-
disima terris lumen infert,
sensim omnium menteis, ad
te colendum excitat. Sereni eius luminis ima-
go ad aciem meam adlapsa, tam lucido splen-
dore iamdiu oculos perfudit; vt me in tuas
parteis raptum, & prorsus translatum esse sen-
tiam. Quinetiam, vbi animum ad cogitan-
dum instituo, quàm longè prudentia prae-
stes; quàm eruditus, disciplinis institutus, ac
litteris expolitus sis; quàm te beneficum, &

Z. 2 patriac

patriae salutarem praebeas, valde te admiror, tibi maximum honorem tribuo. Atq. ex te infigne exemplum desumi posse uideo, quo illorum, qui in te inspexerint, animi, ita ad verum decus incendantur; ut nulla vnquam re queant restingui. Ceterum tua illa mansuetudo, quae etiam ad infimos quosq. latissimè dimanat, efficit, ut quò submissiùs te geras; eò altiore in locum proueharis; ut ista tua facilitate, & clementia omneis tibi mirabiliter obnoxios efficias. Nemo, ita me Deus adiuuet, vnquam post hominum memoriã, in tanta dignitate constitutus, facilius in aduendo, in audiendo gratior, in respondendo magis assiduus fuit. Quamuis summis honorib. insignitus, nobilissimisq. legationib. honestatus ad senatoriam dignitatem, quae hoc tempore Mediolani regia dici potest, amplissimè sis elatus; ita tamen benignitatem perpetuò retines; ut nemo vnquam tuo congressu, nemo aditu excludatur; ut omneis tuo beneficio amicos pares. Meae autem erga te obseruantiae eò maior fit accessio; quò mihi iustiores necessitudinis caussae cum liberis
tuis

tuis intercedunt; quib. usq. à teneris, ob eorum ingenij suauitatem, nobilissimamq. animi indolem, arctissimo amoris vinculo fui adstrictus. Itaq. sciens, quàm animus tuus, in ijs, qui tibi dediti sunt, complectendis, praesens esse soleat; non dubitavi libellum hunc in clientelam nomini tuo addicere. Imò in spem maximam, & verissimam adducor; vt eum tu praeclarissimè tuearis, in tanta maleuolorum copia, qui hoc tempore, quasi herba irrigua, vberrimè succreuerunt; vt iam in illis falce duntaxat opus sit. Atqui tu eò libentiùs hoc praestabis; quò ardentior erga Virginem pietatis ignis in pectore meo tunc conflatus erat, cùm à me hic partus edebatur. Ore, & oculis puluere repletis, ardentib. siti faucib., sudore madens, meridiano sole perustus hunc scripsi; dum hoc anno ad Laurentanae Virginis peregrè proficiscerer. Mihi peregrinanti fidus comes fuit; praestrenuè mecum laborem, solem, sitim pertulit: neq. mare, neq. montes, neq. amnes obstiterunt. Non Anconae, non Pisauri, non Arimini, non Rauennae, non in alijs florentissimis urbib.

bib. morari, nec, licet nos ad languorem iter
 laboriosum dedisset, conuiescere voluit: sed
 nominis tui fama impulsus, tibiq. iamdiu de-
 stinatus ad te venire decreuit. Quapropter
 è peregrinatione perceptos fructus tecum li-
 beralissimè communicat, teq. illis impertit; vt
 eius religionis sis particeps, quae nobis incus-
 sa est coelestissimo in illo sacello, vbi Virgi-
 nea in aluo se Deus in hominem conuertit:
 vbi continui misericordiae imbres fluunt; &
 candidi pietatis soles, quorum nunquam ni-
 tor obscuratur, diuulsis nubib. clarè fulgent.
 Meo in sinu erat hic liber; cùm illic REGI-
 NAE Angelorum, ad eius sacratae imaginis
 pedes proiectus, gratias egi, ac vota solui.
 Etenim eius benignitate, ab innumerabilib.
 calamitatib., curis, & aerumnis, quib. oppres-
 sus, discerptus, & conscissus fueram, statim
 susceptis votis, me extractum, verissimè sensi.
 Intulit me ad tranquillum, è saeuis volupta-
 tum tempestatib., quib. vento increbrescen-
 te, & maiores fluctus voluente, exasperato, &
 aperto in mari homines saepe obijciuntur, &
 affliguntur. Redegit, ac retudit infirmā acta-

te vagantem, ac diffluentem animum, qui prauis cupiditatib. se deuinxisset. eadem sensib. rationi repugnantib. vias rescidit. Factum est illius clementia, vt earum rerum, quae maximum in malum euasissent, me incredibile odium perceperit: eaq. ex animo deleuerim, quib. non minus iuuenes, quàm pisces hamo, in fraudem allici, & capi solent. Te igitur, BRVGORA maximè Illustris, valde obtestor, vt libellum hunc non ornatum, non lepidum, non expolitum, sed summa scriptum pietate ab inuidorum iniuria pugnacissimè defendas. Is, quò maiori imbutus est religione, eò apertiùs apud omneis testatum relinquet, quàm ad te tanta grauitate, & amplitudine uirum amanter, & perofficiosè obseruandum animus meus propensus sit. Tibi verò Deus semper optata omnia adferat; te Virgo maximis donet gaudijs: eius pietatis plurimum in te se effundat; efferatq., & se ostendat in te perpetuò clarissimum eius lumen, quo sol, quo stellae praestringuntur. Cum ea ego suppliciter agere non desistam; vt tibi ad multos annos uitam longiùs producat;

cat;

MIRACVLORVM

VIRGINIS

LIBER. TERTIVS

AB. HERCVLE. VINCEMALA

latinè scriptus.

MIRACVLVM PRIMVM

Qui Maria nomen audientes, vel nominantes, subnixis genib. et honorem habent, aeternis praemyis digni sunt.

Illes, a bellicae rei studio recedens, cum in Cistercieti religione nomen professus fuisset, ibi in grauisimum morbum postea delapsus est. Desperatione animum ferè abduci sinebat, dum secum perpenderet, quam grauia essent ea, quae

priùs, quam monachus fieret, admiserat. Interea in magno animae, & corporis periculo constitutus, se Virgini commendare, eius opem implorare, & illius se dedicare in clientelam. Ei misericordiae regina apprensus, ita metum, & moestitiam omnem ademit: ut idem è grauisissima aegritudine recreatus, statim animo, & uultu apertissimam laetitiam indicaret. Rogitanti coenobij praefecto, quinam tam subito moeror ille in tantum gaudium fuisset conuersus; dixit, eam ob rem, se exsultare, quia lucidissimam huius maris stel-

-1111

Aa lam,

lām, quae mirabili luce omnia conspergit, uiderat. Obstupuit praefectus, coniectans, ab ipso monacho singularare aliquod religionis exemplum erga Virginem editum fuisse, quo tanto ab ea beneficio fuisset affectus. Dixit ille, & semper cum augustissimum eius nomen audiret, ut illud ueneraretur, subnixo poplite se submittere consueuisse. Salus igitur pio uiro, qui prius miles fuerat, ob honorem, quem Dei matri praestiterat, allata est. Videns Ioan. Pontifex optimus maximus quanti ea res sit, ea potestate, quam à Deo habebat, uiginti dies illius poenae, quae ob peccata debetur indulgenter ijs dimittit, qui sanctissimum illud nomen commemorantes, uel ab alijs nominari audientes, illud augustè, ac sanctè colunt, ac se submit-
tunt. Quod mirum in modum laudandū est, si ad Christi seruatoris ac liberatoris nostri memoriam fiat.

MIRAC. VIRG. II.

Mariae nomine cacodaemones expelluntur.

Cacodaemon miris modis puellae, quae se religioni Cisterciensi sacrare decreuerat, ludos dabat; ita ut iam miseram ad insaniam ad-
gisset. Noctū sceleratus illam conueniens, & ante oculos huius mundi commoda, & uoluptates; religionis uerò incommoda, & angustias proposuit; ut eam ab instituto honesto auerteret. Ipsa prudenter, & cautè respondit: quid me postea fiet, quis mihi consulat, si tantis delicijs diffuenti extremum hic diem obire, & hinc abscedere contigerit? Hic impius obmutuit; &

subli-

sublimem a dolescentulam arripiens, è specula illam deijcere nixus est. At ea se salutatione Angelica, ex illo periculo eripuit; hostemq; in fugam coniecit; qui abiens, futurum dixit, ut se a ceterum, & grauis- simum a duerfarium semper haberet; ni ab illo instituto longè abducta recessisset. Idem palam protulit, & factus est, nisi eo tempore MARIAE nomen memoria repetitum fuisset, de puellae uita actum fuisset. Non amplius postea ullam puellae curam iniicit; neq; ad eam concessit. Discant hinc christiani homines; quantam nim cum sanctissimum illud nomen; tum Angelica saluatio ad reprimendos cacodaemonum impetus, ac furrores, habeat.

MIRAC. VIRG. III.

Dei matris pulchritudinis contemplandae p̄ uiri maximo studio tehetur.

Plus vir, qui coenobio D. Domini praeratis à monachos omnes piè, ac sanctè instituerat, ut Virginem purè, & ex animo omnes colerent. Vnus ex illis praeter ceteros in admirabile erga illam obseruantiam omne studium cōtulerat; & in eius cultu totum animum plane occuparat. Dum inter diu, & noctu eam precari, & laudare absq; ulla intermissione non desisteret, ipsa ei, una cum filio clarissima luce consulgens, in conspectum se dedit. Veritus ipse, ne illa esset cacodaemonis astu ficta imago, Virginè ualde obstatus est; ut se ceteris monachis, quorum à multis maiori religione, quàm à se colebatur, indicaret.

Admirabili igitur splendore de nobis complens,
 uniuerso illi coetui apparuit. Nihil clarius, aut luci-
 dius mortalibus oculis conspici posse, illi omnes prae-
 dicabant, ydem cum ea suppliciter egerunt, ut iterum
 se clari lumine cōringi pateretur, ne animi penderet;
 sed pro certo haberet, se minime illusos fuisse. Ea in-
 signis nitoris formas reddens, diuinoq. lumine dif-
 fusa, iterum, atq. iterum pios uiros inuisit. Atq. hoc
 euenit quo tempore primum stabiliri uix coeperat
 eius religionis ordo; ut eo miraculo certiores omnes
 fierent, quanto opere ille probaretur. Quod si firma
 stat Dei sententia, ut qui tantillum fidei habuerit, uel
 monteis uno uerbo transferre, & maria, ac fluuios si-
 stere ualeat; quid mirū, si, qui in precationib. assidui,
 & in meditationib. frequentes sunt, saepe & Virginē,
 & alios coelestis intuentur?

MIRAC. VIRG.

*Si Pío iuueni, uisa semel Virgine, oculi lumen adimitur; eam
 ubi iterum conspiciatur, sese lux in coecum oculum effundit.*

Tanta erga Virginem pietate clericus Lutetiae
 repetitus est, ut eius pulchritudinis aspicien-
 dae ardenti desiderio flagraret. Illū An-
 gelus ipsius reginae nomine saluere iussit, futurumq.
 nunciauit, ut, quod cupiebat, ex sententia assequere-
 tur, ac diem dixit, quo ad illum ea concessura erat.
 Monuit deinde, uisa Virgine, coecum repente eundē
 futurum. Id se maximo in lucro deputare, respondit
 iuuenis; modo semel saltem splendidissimos eius so-

lis,

lis, cuius nitor nunquam obscuratur, radios intueri datum fuisset. Vbi discessit Angelus, iuuenis animum in eam cogitationem fixit, ut perpenderet, quinā postea luce orbatus, posset sibi uictum quaerere. decreuit igitur, post Virginis aduentum, uno oculo clauso, altero tantum se illam uelle aspicerē. Sibi. n. satis esse existimabat, si alterius lumen tantum superfuisset. Cū aduenisset ipsa, quae inter filias Hierusalē pulcherrima est, re ipsa tam serena lux, & splendor uisus est; ut nemo uerbis posset exprimere. Eā iuuenis uno oculo solum adspexerat, cū tantae lucis desiderio accensus, alterum, ut eam melius conspici posset, aperuit, & ea statim abiit. Itaq; animo ualde molebatur, quod & alter oculus nō amissus fuisset; ut melius tanto lumine oculos pascere licuisset. Ardenti eius rei desiderio accensus, Virginem iterum ualde etiam, atq; etiam obrestatus est; ut sibi iucundissimo illo conspectu frui iterum liceret; sancte q; iurauit, se postea aequo animo, ac lubenter cariturum utroq; oculo. Hunc ipsa, misso iterum Angelo, se id prorsus concessuram pollicita est; modò alterius oculi amissionem tolerabiliter ferre, paratus esset. Ille respondit, uel si sexcētos oculos habuisset, cupere, ut illi omnes eruerentur, modò tam immortalī afficeretur beneficio. Nunciauit Angelus, non modò non ereptum iri alterum oculum; sed futurum, ut uisa iterum Virgine, qui amissus erat, restitueretur. Neq; uerò ulla producta est mora. Se. n. Virgo illi palam protulit, & ostendit, ea q; omnia mirabili luce conueltiente, eodem momento, in amissum oculum se lux clarissima extulit; & ostendit. est igitur in aperto, tanta pulchritudine, & splendore

splendore ornatam, ac praeditam esse Dei matrem, ut post filium, eam uidere sit solida, & aeterna felicitas. Ecquis post Deum, eam augustè non colat, qui in eius cultum se totum non conuertat? Quidnam ab eius ueneratione mortaleis retrahat, quam Angelorum chori, & coelestes omnes sanctissimè uenerantur? coelestibus, & immortalibus bonis ij certè cumulantur; quibus spes iniecta est; ut sereni eius luminis aspectu quandoq. fruantur.

Integer iuuenis, uisa coeli regina, ab ea diuelli non potest; quocirca corporis uinculis solutus, una cum ipsa ad caelum rectè euolat.

Iuuenis, impensissimè Virginis nomen pio, ac sincere cultu uenerabatur, eiusq. pulchritudinem studiosè contemplabatur. Is mane, cum è lecto surgebat, & ad uesperam, ante quàm somnum caperet, ea prius Angelicae salutationis uerbis salutata, se se illi religiosè commendare, eius fidem implorare, & uehementer orare; ut in coelesti regnò diuinam illam pulchritudinem intueri liceret, qua ipsa inter filias Hierusalem mirabiliter excellit. Iamdiu id facere perreperat, cum ei coeli regina diuino splendore omnia perfundens antè oculos occurrit; rogauitq. an suam pulchritudinè aspiceret ipse cuperet. Respondit iuuenis, sibi nihil prius esse, quam uis qui coelesti illo aspectu frueretur, esset indignus, nullam moram clementissima produxit; sed se se illi ultrò conspiciendam

spiciendam

spiciendam

spiciendam dedit; ut eam pulchritudinem liceret cō-
templari; qua ipsa ab aeterno rege ornata, & praedita
fuerat. Iam in eam illius oculi diu fixi, & intenti fue-
rant, cum statim aperte professus est, in facundam sibi
postea & acerbam vitam futuram, nec se diutius lura-
uere posse, si à serenae illius lucis conspectu diuelle-
retur. Amanterea, ac per benignè ita iuuenem allo-
cuta est: quia ò iuuenis, apud te tam mirificos amores
pulchritudo mea excitauit; & non sine dolore ab ea
te separari indicas, ego à corpore tuam hanc animam
seuocabo: ut mecum hinc in coelum ad filium meum
concedat; & demigret. Quapropter statim eius ani-
ma corpore soluta, & una cum Virgine ab Angelis in
coelum elata est.

MIRACULUM VIRG. P. I.
*Miserè quidam impij statim occidunt; qui religione uiola-
ta, Virginis statuè iniuriam intulerant.*

IN coenobitarum templo, quod Rodupho oppi-
do proximum est, imago Virginis sculpra est. il-
lius pedibus deuoluta mulier, operam precationi
studiosè dabit. Interim duo impij, ac scelesti in mu-
lierem maledicta conferre, & sanctissimam imaginè
diris imprecationibus detestati coeperunt. Imò unus
ex illis in paruum eius, qui toto terrarum orbe capi
non potest, imaginem, lapidem iaciens, alterum eius
brachium effregit. è brachio sanguine statim manan-
te, impius misere occidit: cui, dum alter opem uellet
afferre, a cacodaemone obsessus postero die & ipse
obijt.

obiit. Concurrerant multi ad illud templum, ut effluentem ex illa imagine sanguinem uiderent. Ibi autem omnium in cōspectu, Virginis marmoreum illud simulacrum, ob iniuriam filio iniuriam illatā, capillos lapideos dilaniatum est, ac uestem abscidit. Ea res euēnit anno, c. d. cc. lxxxv. quo tempore inter Philippum Gallorum regem, & Henricum Britanniae regem facuissimum bellum erat.

MIRAC. VIRG. VII.

Intactum, & illaesum Virginis simulachrum impias Sarracenorum manus effugit.

Impij Sarraceni sacratā Virginis aedem ingressi, in multa coelestium simulacra, cuspides telorum conijciebant, quib. oculis effosis omnia deformarāt. Tandem in Virginis ipsius picturam idem admittere ausi sunt; sed ad sempiterni regis nutum eorū impij furores repressi fuerunt. Ita. n. scelestorum uires prostratae sunt; ut minimè ad scelus perpetrandū manus possent erigere, aut subleuare; sed penitus labascerent, ac tremere. Quinetiam, ubi aliquam in partem tela dirigebant; in aliam prorsus manus auerrebantur. Sancta igitur Dei parentis effigies intacta impuras scelestorum manus effugit.

MIRAC. VIRG. VIII.

Cinetun obsidione oppidum liberatur celeberrimo, & maxime illustri miraculo.

IN oppido, quod Aug dicitur, propè Aurelianensè ciuitatem, publico uoto suscepto, purissimæ Virginis templum augustè consecratum est. Fortè oppidani ab hostib. longa obsidione ita erant fatigati; ut planè de humanis uirib. desperantes, in solo Deo spem collocarent. Interim unà omnes, ab infantib. usq. ad natu grãdiore templum illud immortalis reginæ dicatum adire, & ante eius imaginem eandem non sine dolore, & maximis lacrymis obtestari, ut apud filium pro illius oppidi salute, patronæ parteis sustineret. Eius deniq. augustissimum simulacrum ante oppidi portam, ut terrorem hostib. incuterent, erexerunt. Sub eo latitans oppidanus, sagittis ingentem hostium numerum conficiebat, ac prosternebat. Eum ibi latentem unus ex hostib., diris imprecationib., ac maledictis urgens, futurum, dixit, ut illinc inuita etiam Virginis imagine protraheretur. Statim opposito genu arcum incuruans, in eum sagittam misit. Ad res dictu mirabilis, Virginis simulacrum, paulum elato genu, sagittæ ictum repulit, ac sibi addictum uirum seruauit. fama per hostium castra uagabatur, & ubiq. sermo habebatur, pro illis oppidanis, à Dei matre, bellum susceptum fuisse, ac sustineri. Quod ubi ab exercitus, ac legionum ducib. rescitum est, oppido statim obsidione liberato, & pacis foedere icto, tem-

B b plum

plum illud Virginis petentes, sanctissimum eius nomen, multis allatis donis, piè, sanctèq. uenerati sunt. Atqui inter eos populos perpetua fuit concordia; solidaq. pax, & tranquillitas illis, Virginis benignitate, ac liberali munere parta est. Adhuc etiam in sanctissimae illius imaginis tutela est illud oppidum; & in eo templo, sagitta illa, cui se Virgo opposuit, uisitur.

MIRAC. VIRG. IX.

In templum illato incendio, & igne omnia peruagante, reginae coeli simulacrum, quod ibi erat, ne attingitur quidem.

IN D. Michaelis aede, fulminis impetu incendium excitatum est. Illignea Virginis imago, quae ibi erat, cuius caput subtilissimo, & candido uelo redimitum erat, nihil ex accenso igne damni perpessa est. Reb. n. omnib., quae prope simulacrum etant, absumptis, & flamma combustis, ignis illud occipere expauit. Quocirca uelum illud, cuius color niueus erat, non modò non igne attactum; sed nec eius candor ulla in parte fumo infectus est. Quinetiam stabellum quoddam gracchi pennis consutum, quia ad imaginis illius latus haerebat, sartum integrum & tectum seruatum est. Non praetereundum est, quod olim Fauentiae euenit. Graui. n. flama in aedib. exorta, nihil ibi reliquiarum fuit, nisi parua tabella, in qua mortaliu patrona picta erat. Ne tanti miraculi memoria ullo unquam tempore interiret; Fauentini pulcherri-
mum & ornatissimum templum summa munificentia,
publicè aedificarunt, quod pictis tabellis plenum est;

in

in quib. innumerabilia commemorantur, quib. ipsa multos mortaleis copiosè auxit, & amplissimè honestavit.

MIRAC. VIRG. X.

Insigne miraculum in Virginis imagine à D. Luca picta.

DElinearat Virginis imaginem D. Lucas, quam postea colorib. appositè ornare, decreverat. Ea admirabili splendore diffusa, praestantibusq. colorib. mirificè ornata uisa est: ita ut non mortali pennicillo, sed coelesti manu picta uideretur. Insignis haec pictura non sine Dei uoluntate Romam aduecta est, quo tēpore Tempulus, Seruulus, & Ceruulus fratres piè aetate illic agebant. Tempulum autem piū, & integrum uirum Deus conueniens; illi edixit, ut effigiem illam, quae nuper Romā aduecta fuerat, in templo aedib. in quib. ipsi unanimes fratres habitabant, proximo, ponendam, & maxima ueneratione locandam curaret. Ea re statim facta, optimi fratres, maiori postea pietate, ac sanctitate, reliquum uitae suae, cursum confecerunt. Ad sacrosanctam imaginem quidam clerici oculos adiecerant; qui non religione, sed inuidia adducti à Sergio Pontifice maximo impetrarunt, ut ea illinc amota in Lateranense atrium perferretur. Rem. n. praestantissimam in illustri, ac celebri loco ponendam esse, dicebant. Pontificis permisso illi maximo populi comitatu & frequentia ui sacram tabellam eripuerunt, quibusdam mulierib., quae ibi, consecrata Deo uirgi

nitate, vitam religiosè degentes, maximo cultu, ac studio sanctissimas illas reliquias custodiebant. Paullulum iam illi processerant, cum repente saeuissima tempestate exorta, & nimbo atra caligine terras obruente, ulterius progrediendi potestas sublata est. Id ubi audiit Pötifex maximus, institutis publicis, ac solemnibus supplicationibus. illuc accedens, pictam reginae Angelorum imaginè in Lateranense atrium pertulit? Sed postea nocte ad aedem illam, in qua diu fuerat, eadem ultro aduolauit. Quaerenti Pontifici à pijs illis mulieribus, quinam illud euenisset, earum praefecta honestissima, ac uenerabilis, se ante eius pedes prouoluens, rem ordine narrauit. dixit. n. noctu, dum in templo seipsa angeret; illuc rediisse imaginem. Itaque se in illo fontem Pontifex confessus est; qui re diuina prius facta, sanctissimam illam aedem liberalibus donis donauit. iussit deinde ut à Lateranensi atrio tantum olei quotannis suppeditaretur, quantum satis esset ad perpetuos illi imagini ignes conseruandos.

MIRAC. VIRG. XI.

Quantus honor SALVE REGINA antiphonae praestandus sit.

SCelerum omnium architectus, qui à bonis omnibus capitali odio solet disfidere, & qui Deum, cuius imperio ei parere necesse est, ausus est attetare; uidens sibi quosdam pios coenobitas Bononiae, ac Lutetiae acerbos, & graueis aduersarios constitutos, eos grauiter urgere, nimisque inhumanè excruciare cepit.

BB

pit.

pit. Alijs. n. apparebat, ardentis ignis, & flammaram
 imaginem gerens; alijs occurrebat, lascivae puellae,
 quae ipsos amplexari uidebatur, formam habens. Alij
 quib. deinde nunc asinum cornua gerentem, nunc
 igneum serpentem ostendebat. Multis etiam idem
 mille modis miros ludos dabat; alios etiã saeuissimè
 caedebat fustib. ita nefariam toti belluam piorum
 coenobitarum odium ceperat. Quapropter miseros
 ordinatim nocturnis excubijs & custodijs superesse
 oportebat; ne, si omnes eodem tempore somnum ce-
 pissent, cacodaemon coenobiũ inuaderet. cum. n. alij
 lassitudine fatigati somno opprimebantur; alij inte-
 gris uirib. ad excubandum succedebant. Post tot
 deniq. aerumnas ad Virginem confugerunt, pijs, ac
 sanctissimis uotis susceptis, eam obtestantes. Ac prae-
 ter cetera, post illas preces, quae completoriae dicun-
 tur, solemne supplicationes decreuerunt, in quib.
 maxima ueneratione, & sanctitate precatio illa cane-
 retur, cuius initium est, **SALVE** regina, mater mi-
 sericordiae. Vix haec uouerant, cum ab aduersarij
 obsidione se statim liberatos, & quae exoptarant sibi
 obtigisse sentiunt. Immo regis filius, eius ordinis
 coenobita, qui insania percitus, & cacodaemonis fu-
 rore agitarus fuerat, statim se recepit: & ad se redijt.
 Quod uero huiusmodi antiphona Dei, & Virginis au-
 res, ualde oblectaret; maximo populi concursu, sacer-
 dotum in eam re studio, & multis admirabilib. reb.,
 quae uisae sunt, declaratum est. Multi. n. propriis ocu-
 lis uiderunt, Dei matrem cum coelestib. e coelo pro-
 deuntem, ad supplicationes illas, quas ex uoto illimo-
 naci celebrabant, honestandas. complures etiã testati
 sunt,

sunt, si aliquis illis uerbis, DVLCIS VIRGO, se deuoluisset, eandem Virginem, ò mira māfuetudo, submisisse se, ut par pari referret, & cum peractis supplicationib. omnes abibant, eam quoq. in coelum uisam fuisse conscendere.

MIRAC. VIRG. XII.

Auicula rostro defert SALVE Regina ad mulierem, quae eius perdiscendae desiderio incensa erat.

PRiùs quam antiphona illa; quae in superiori miraculo commemorata est, pasim uulgaretur, pia quaedam matronae modulate eam canere consueuerant. Hoc audiens nobilis, & honesta mulier, eius memoriter perdiscendae maximo in desiderio erat. Quod dum mirabiliter & impensè cuperet, eam auicula, candida, & expolita carta per scriptam rostro adtulit; ibiq. reposuit, ubi matrona præcationi operam dare solebat. Quocirca Virginis benignitatem ea summis extulit laudib.

MIRAC. VIRG. XIII.

Dum quodam in templo, SALVE REGINA concineretur, & uerba illa enunciarentur, & IESVM benedictum; ibi Virgo apparet.

IN Insubria quodam in templo pij monaci SALVE REGINA, canebant; & dum ea uerba, & IESVM BENEDICTVM, proferrentur, multorum

multorum animis iam diuini afflatus igne incensis, & inflammatis; ecce ante omnium oculos Virgo occurrit; quae dulcissimum natum in sinu gestans, dulcia haec uerba suaui sono edidit; quae recitare, est operae pretium. Ita, n. omneis, qui aderant, allocuta est. Dulcissimi filij, frequentes, & assidui estote in praedicandis filij mei laudib., quae uobis ego, & hic, & in coelo ostendam. Deinde pulcherrimum infantem illis conspiciendum obtulit. Hoc ubi uidit chori praefectus, prae gaudio in extasim raptus est. Tam insigne miraculum eorum, qui uiderant, nimia submissione, & animi humilitate, diu celatum est. Eo palam prolato; coenobitae omnes una assidue ad illam antiphonam summa ueneratione celebrandum conueniebant; neque tam grauib. occupationum onerib. premi poterant; ut honestum institutum unquam intermitterent. Alijs .n. reb. omnib. sepositis, certatim, ad conferendas in hanc reginam laudes, sacratam in aedem confluebant. Atq. sibi hinc in hac uita summum praesidium paratum esse, confidebant; in coelo autem immortalia sperabant praemia. Quapropter pius, & sanctissimus ille nos obtinuit; ut post completorias obsecrationes illa cantaretur. Ea res a D. Domini monacis praecipue postea more comparata, & semper usu, ac consuetudine, non sine omnium laetitia, & triumpho recepta est.

MIRAC. VIRG. XIII.

*Contra fulminis impetum, ac tonitrus, firmissimum nobis
praesidium est, SALVE REGINA.*

Plus sacerdos, cuius singularis erga Virginem religio erat, quotidie SALVE REGINA recitās, in eā laudes conferre assueuerat. Forte salutātū ibat honestissimā mulierē, quae in solitudine sanctē, ac duriter uitam agebat. Statim aurem tonitru coelum cōcuti coepit; & fulgure, ac fulminib. ita omnia accendi uisa sunt; ut ulterius progrediendi facultas sublata esset. atroci tempestate percitus, ex templo se in proximum fanū contulit, ibiq; ante imaginem Virginis prostratus, eā obsecrauit; ut se ex illo periculo eriperet. liberali, ac diuina facie mulier inte reā aduenit; quae humanissimē ita allocuta est: quando, o pie sacerdos, tam saepē, tam sanctē, tam libēter SALVE REGINA, soles recitare; scito posthac, nihil tibi à tonitru, à fulgure, à fulmine, propter quae tantopere pauiras, esse metuendum. His dictis, è sacerdotis conspectu abiit. Ipse uerò se minimē continere poterat, quin omnib. palam tantum miraculum proferret. Atq; Angelorum reginam uerē piam, clementem, ac dulcem esse, re ipsa expertus est.

MIRAC. VIRG. XV.

SALVE REGINA antiphona à laborantibus utero mulieribus. memoriae tradenda est. ea. n. pariendi difficultas auferatur.

Paritura mulier, maximo alui dolore laborabat; nec poterat partum edere. Iam septem dies uersata erat in illis angustijs; aberantq. ab ipsa signa illa omnia, quae ad salutem esse solent, & oportet. Misera in mortis periculo constituta, apud D. Franciscum uotum suscepit, ab eo salutem & auxilium expetens. statim, ubi uotum factum est, somno oppressa haec uidere uisa est. D. Franciscus, an se de facie nosset, & an, salue REGINA, memoriter didicisset, ex illa quaesuit. Mulier, se optimè D. Francisci imaginem uultus in eo expressam agnoscere, & precationem illam non ignorare, respondit. Diuus ergo Franciscus coepit illam suauiter canere; quæ mulier dulcissimo uocis sono subsequeretur. Iam unà ambo ad illa uerba peruenerant: ET ERUCTVM uentris tui: ecce autem, nulla producta mora, mulier intermisso dolore, & è periculo extracta, pulcherrimū filium peperit. Quamobrem Dei sanctissimae, ac piaë genitrici ingenteis gratias egit; quae Diui Francisci precib. uicta, metum, in quo fuerat, omnem tam repente adimere dignata fuerat; animumq. etiam expleuerat mirabili gaudio.

MIRAC. VIRG. XXI.

Nobis apprimè utile, dum in extremis laboramus, SALVE REGINA recitare.

GRavisimo morbo laborabat sacerdos, qui mortem exspectans, Ecclesiastici sapienter illud dictum in animo uolebat: NESCIT homo utrum amore, an odio dignus sit. Miser. n. quid sibi euenturum esset, ualde dubitabat. Verum, dum penitus spem non abijceret, illum adijt Virgo, quae clara luce se illi uidendam ante oculos aperte proposuit. Demum cum ipso leniter locuta est. Ad languentis sacerdotis aureis ubi dulcia illa uerba accesserunt; repente omnem metum sibi abstersum sensit. Eadem praeterea sanctè pollicita est; futurum, ut secum in coelesti regno uitae immortalitate perfrueretur. Id eam ob rem se studiosè curare, & operam dare, falsa est; quòd ille SALVE REGINA, precatione, saepe maximum honorem sibi praestitisset. Nullam igitur ei clementissima moram obiecit, & ad rem ipsam statim, quae promiserat, collata sunt. dum. n. sacerdos rem ordine, uti acciderat, amicis narraret, non sine solido gaudio corporis uinculis solutus est; animaq. ad coelum euolauit. Huiusmodi praemij partem feret; quicumq. ipsam reginam hac sanctissima obsecratione saepe, & castè pio cultu prosequetur.

MIRAC. VIRG. XVII.

Cur precatio SALVE sancta parens, post diurnas preces sit instituta.

CArtusienſis ordinis monaci uniuerſi ita olim libidine accenſi pertentabantur; eorumq. animi huc illuc diuerſè trahebantur; ut nemo amplius ſub illa religione militare ſtatuere; nec quiſquam eius iugum poſſet perpeti. Ieiunio priùs inſtituto Deum ardentiffimis precib. obteſtati ſunt; ut ali- quod remedium afferret, quo ſe miſeri illis aerumnis expedirent. Non irritae fuerunt eorum preces; neq. falſa ſpe producti ſunt. Nam cuidam è monacis, qui ſanctitate excellebat, diuina uoce reſponſum eſt; ut poſt diurnas obſecrationes, etiam quotidie dicere SALVE ſancta parens, aſſueſcerent. Quod ubi ſedulò fieri coeptum eſt, ſtatim illa moleſtia, qua tan- topere premebantur, ſe planè liberatos uident. Im- mò eius ordinis firmiora fundamenta iacta ſunt.

MIRAC. VIRG. XVIII.

Sacerdoti, quem à ſacris agendis ob imperitiam Episcopus abſtinere iuſſerat, ad Virginis nutum, eorum adminiſtratio permittitur.

Imperitus ſacerdos non aliter Deo rem diuinam facere didicerat, quàm in Virginis laudem. Itaq. quolibet feſto die, etſi aliorum coeleſtium memo-

ria recensenda erat, Virginem tamen solam commemorabat. Huic, ne rem diuinam faceret, episcopus prohibuit. Infelici autem & amissae dignitatis solitudine occupato, paupertas etiam repente obiecta est: qui se animo excrucians, ad Virginis misericordiam confugit. Ea interim milero sacerdoti fit obuia, eiq. edicit; ut uerbis suis episcopo nunciet; ut nulla obiecta mora, ei, ut sacra posset facere, permittat: sibi ad episcopum minimè aditū parere; quòd infimae conditionis, & pauper esset, respondit. Fidem suam ei Regina sanctissima adstringens; futurum promisit, ut facilis uia fieret, nec sermone, aut congressu illius excluderetur. Iam scibat adhuc sacerdotis animus, anticipati cura dittractus, se non intromissum iri dubitans. Tunc iterum clementiae parēs sedulo ipsum monuit, & hortata est, ut episcopum adiret; diceretq., se ab ea missum fuisse, quae manib. cilicium sustentarat; dum illud ipse reficeret, & consuere. Ijs ergo dictis fidem non adhibebat episcopus; sed, ubi de cilicio mentione fieri intellexit, statim sacerdoti auctor fuit, ut rem diuinam facere pergeret. Quinetiam eidem iussit, ne à sancto, ac pio instituto unquam abscederet; nec coeli reginae cultum ullo tempore desereret.

MIRAC. VIRG. XIX.

Mortaleis à coeli regina non solum animi, sed etiam corporis bonis saepè cumulari.

Amplissimum patrimonium iuuenis, nihil pensi habens, profuderat; cuius maximam partem emerat

emerat miles, eius ipsi potius cōseruādi studio, quā
ulla augendi patrimoniū cupiditate elatus. infelix lu-
xu perditus, ac dura egestate percitus, mirabiliter se
se excrucians, procul à patria proficisci, animum indu-
xerat. ex eo uillicus quidam percunctatus est, quā enā
esset tantae aegritudinis caussa; & an iterum libenter
diuitiis afflueret. Id se ualde cupere, iuuenis profes-
sus, & recta uillicum secutus est. Per nemora diu am-
bo uagati fuerant, cū ad plaudem quandam appule-
runt; ubi uillicus cacodaemonē appellare, & cum eo
coram loqui coepit. Tametsi autem expauens iuuenis
animo conciderat; non tamen se rusticus continere
potuit, quin diceret illi belluae, à se eum adductum
fuisse; ut iterum illis diuitijs, quib. instructus prius fue-
rat, muniretur. Respondit cacodaemon, à se libenter
iuuenē & facillimē diuitiis auctum iri, si à coeli rege
sempiterno descuisset. Etsi aegrē ad rem nefandam
animum nobilis aduertebat; tamen scelesti rustici im-
pulsu adductus est, ut à Deo deficeret. Ceterū ubi
paullatim in fraudem allectus est, perfidus hostis ad-
huc nescio quid facto opus esse dixit, ad explendam
indomitam nefarij sui desiderij libidinem. Nā, quia
scelestus sibi grauem aduersariam Dei parentē con-
stitutam dicebat, quae iustitia perditos, misericordia
sua cōseruare assueuit; ab eā quoq. desciscendū esse,
apertē clamabat. Licet autem uillicus id ipsum ma-
ximo studio suadere nitēretur; nunquam tamen iuue-
nis exorari potuit, nec impelli, ut id faceret. Quin etiā
decreuerat, duram famem potius perpetuò ferre, &
inopia cōfici; quā cacodaemonis uoluntati morem
gerere. Re igitur integra, ac nullo cum terra bellua;
foedere

foedere isto, cum domum rediret, ex equo defiliens, sacratam aedem ingressus est. Ibi propè imaginem Virginis, cuius in sinu filius erat, ex oriente aurora, eā maximo mentis, & animi ardore implorauit. Repente autem lucidissimae huius stellae radiis ac nitore, quae ex se propriam lucem iactat, nec alio lumine accenditur, aut percutitur, ita eius animus illustratus est; ut mira in eo lux exorta uideretur. Christus. n. ei adolescenti, quia sanctissimo purissimae Virginis nomini tantum honorem habuerat, respicientē animum dedit. Quin ille, qui prius lapsus fuerat, & tota aberrauerat uia, eam se ad frugē recepit; ut ob grauiissimam, & inauditam noxiā lugendi nullum finē faceret; ac se uehementer angeret, facti poenitens. Interea, dum ex eius oculis uberes lacrymae fluerent; dum se quouis malo dignum deputaret, illac miles ille, à quo patrimonium coemptum fuerat, transit. Vbi templum ingressus est, ibi iuvene reperto, eum inopiam lugere ratus est; & clanculum post columnā latitans, coepit obseruare, quidnam ageret. Ille à Virgine opem exposcebat, filium, quem tantopere laeserat, implorare non audens. At ea, quae purissimus est fons pietatis, dulcissimum natum, quem in sinu habebat, etiam, atq; etiam rogauit; ut in supplicem miserū misericordia uteretur. Nihil ipse respondens, uultū auertebat. tandem uerò iterum, ac saepius ea obsecrante, filius inquit; cur ego illum respiciam, cur ei deueniam, cur me illius miserescat; qui ex illa spe planè decidit, quam in me collocarat? Tunc imago illa Virginis filium deposuit; & illius pedibus, prouoluta eum pro miseris salute uehementer orare. Ipse autem, qui

pro

pro

pro peccatis nostris supplicium sustulit, miserum uenia statim prosecutus est; ac matrem erexit, & subleuauit. Iuuenis è templo ob admissam culpam moestus; & ob impetratam pacem lætissimus abiit. miles eundem subiecutus est, qui ea, quae acciderant diligenter perspexerat; rogauitq., cur nam turgidi oculi rubescerent. Factum iuuenis celare conabatur; sed dixit miles, non clam se esse; quam molestia eius animus tantoperè occupatus, & oppressus fuisset. Interim eum ad pristinam iucunditatem reuocare nõ distulit. Sibi. n. unicam filiam esse dixit; quam cum summa dote, ac bonis omnib., quae empta fuerant, ei uxorem dare decreuerat. libentissimè ei rei ipso annuente, nuptiae celebrantur; & dotis causã, bona, quae profuderat, uniuersa à focero dantur. Quinetiam idè pollicitus est à se post mortem illum heredem institutum iri. Iuuenis uerò, quandiu uixit, postea ex animo semper Virginem ueneratus est; & immortalia beneficia ab ea accepta, immortalib. laudib. prosequi studuit.

MIRAC. VIRG. XX.

Latronis obtruncati, clemètia mater suus sequitur; illudq. adiutans curat; & caput trunco coniungit.

IN filia Tridento proxima tam efferus latro latebat; ut uiatores omneis reb. omnib. spoliaret: quòd si qui eius impetum repellere conabantur, eos etiã crudelissimè interimibat. Fortè illac iter habebat D. Dominici monachus, quem, quia benenumatum existimabat, mortis metum inferens, ut se re-

2119

cta

eta per filiam sequeretur, impulit. Dum iter per de-
 uia loca haberent; quae fuit de latrone monachus, cu-
 iusnam ordinis, aut conditionis esset. Is nomen, stu-
 dia, ac uitae genus diligenter aperuit, quem monachus
 accusare institit; quod iam in scelerib. consensens,
 nondum respiscendi, uel ad se redeundi, consilium ca-
 peret. Non aliter se de ea re cogitare, respondit la-
 tro; ac si bellua esset, uel animans rationis experts.
 Cum iam longiorib. spatiis progressi essent; rem Deo
 gratissimam pius uir se facturum iudicauit, si rectam
 in uiam perditum hominem reduxisset. Sciscitanti autem
 monaco, quinam anteaetae uitae mores fuissent; dixit
 perditus homo, se a teneris aleae deditum fuisse; cum
 aequalib. semper similtates gessisse, & illos consue-
 uisse criminari. Vbi natu grandior factus fuit; testa-
 tus est, una cum aetate quodcunq. flagitij genus cre-
 uisse; ita ut omnium eius provinciae facinorosorum
 dux esset. Quaerenti item coenobitae, an unquam po-
 stea ad memoriã redigeret, se hinc ad cruciatu aeter-
 nos perferendos abreptum iri; respondit idem, se nihil
 pensi habere; quia penitus anima perdita esset. Quod
 si rectum salutis iter ante oculos propositum fuisset;
 rogauit sanctus uir, an aliquando se ipse esset rece-
 pturus. Id sibi gratum futurum, affirmauit latro. Pro-
 misit igitur monachus, Christi gratiam conciliatũ iri; si
 ebdomadae diem unum ieiunasset; nec quicquam mali
 eo die, Virginis merita respiciens, patrasset. Id liben-
 ter ipse adprobauit. Ad ieiunium autem, sibi illum
 ebdomadae diẽ, qui Virgini dicatus est, praescripsit;
 quo saepe religionis gratia etiam a sociorum manib.,
 & feritate multos seruauit. Eodem die, quo ipse Vir-
 ginis

ginis ueneratione adductus, nulla arma gestabat, una cum plurimis aliis latronib. captus est. Tametsi prae strenui, & inuicti animi erat: nullam tamé eorum, qui ingruébāt, uim repellere conatus est, nec se unquam purgauit ullis uerbis; nec quicquam, dum captus Tridentum perduceretur, locutus est. Morti iam damnatus erat; sed eius pulchritudine allecti iudices, liberali. n. facie, & oris pulchritudine ualde excellebat, extremi supplicij poena mutata, eum in solas terras relegandum censuerunt. Id ipse ultrò recusauit, nolens amplius in mora esse flagitiorum suorum emeritis supplicij expiandorum. Itaq. ualde poenitens, palam, ac publicè sua omnia peccata protulit: ac testatus est, à se in toto uitae suae cursu, nihil unquã boni profectum fuisse, nisi ieiunium ab illo monaco praestitutum. Quamobrem extra urbis moenia obtruncatus, & ibidem sepultus est. Noctu, qui in murorum excubiis dispositi erant, propè locum, in quo humatus fuerat, accensa lumina, quae de coelo demissa fuerant, perspexerunt. Vbi propius uidendi desiderio accedunt, quinque matronas, aspectu uenerabiles uident. Capite autem mirificè trunco coniuncto, molliq. feretro statim frondib. contexto, quattuor ex illis cadauer extulerant. Quinta matrona aliarum pulcherrima, & ipsa lumine accèso funus curabat, ac sequebatur. Postquam una omnes ad ciuitatis portas profectae sunt; ibi deposuerunt cadauer. Ea res milites, qui in moenib. uigilias habebant, ferè exanimarāt; eum ab una ex illis matronis, quae se apertè Dei matrè esse dicebat, eis iussum est; ut episcopo nunciarent; ne corpus illud, maximo honore, in templo sepe

D d lire

lire moraretur. Mane de hac re certior factus Antistes, cum sacerdotib. omnib. illuc se contulit; & sublata purpura, qua velatum cadauer erat, a diuncto capite uiso, maxima admiratione affectus est. Intentos oculos in purpuram illam defigens, quae tenuissima lana discreta erat; rem coelestem esse agnouit. Idcirco ueram militum dictis fidem adhibens, latronis cadauer non dissimili pompa extulit; ac si martyris corpus fuisset; illudq. in honesto, & sacro loco pie conditum est. Quare omnes fere, qui in ea prouincia degunt, diem illum Virginis religionem adducti, ieiunare inceperunt.

MIRAC. VIRG. XXI.

A Virgine quandoq. etiam post mortem illis opem ferri; qui eam sincerè colunt.

Adolescens clericus, licet in fluxae illius aetatis delicias facile nimis prolaberetur; tamè quotidie Virginem quinquaginta Angelicis salutationib. ter pie salutabat. Iam uerò diem suum obierat; cum paullo post ad uitam reuocatus, sibi cognatione coniunctae mulieri occurrit; eamq. ut sacerdotem arcesseret, rogauit. Post sacerdotis aduentum, planè peccata sua omnia confessus est; dixitq. cum uita excessisset, de trib. adeò grauib. flagitiis à cacodaemone in Christi conspectu, se accusatū fuisse, ut sibi periusti iudicis unam sententiā eo tempore, moriendum esse existimaret. At clementissimae ipsius iudicis matris precib. impetratum fuisse testabatur;

inc b d

batur;

batur; ut ad corpus auium rediret, uti per sacrosanctā confessionem, è Satanae ditione erueretur. Tria autem illa peccata, quae sacerdoti narrauerat, palā protulit. Primum, si iure debitae decimis sacerdotes saepe fraudauerat; deinde religiosis hominib. quibusdā pisceis quosdam subtraxerat: tandem, dum uenationib. deditus esset, saepissimè pauperrimorum rusticorum agros deuastarat. Villici, qui illic aderant, palam testati sunt, à se damnum illud uenatori dimissum, & condonatum fuisse. Respondit ille, re ipsa soluē dum esse, quod re malefecerat; ut tutò se mortis aeternae periculo expediret. Iussit igitur heredib., ut illatum damnum resarcirent: deinde ad uitae exitum reuocatus iterum è corpore animam exspirauit.

M. I. R. A. C. V. I. R. G. X. X. I. I.
Saepe mortales, licet diu praecipites iuerint, à Dei matre corrigunt, ac coercentur.

Nimiam & in suos, & in externos saeuitiam princeps exercebat: ac tam malè se cum ciuib. suis gerebat; ut ei malè omnes ominarentur. Iam ille in morbum inciderat: qui ad eò aggrauescebat, ut miser in mortis periculo esset. Ciuitatis Antistite accito, ei, quodcunq. à se peccatum fuerat, diligenter explanauit. Eundem etiam obtestatus est, ut Deū, cui soli sui conseruandi potestas erat, sanctis precib. mollire niteretur: uti ira, quae in ipso, propter tot flagitiorum grauitatem, accensa erat, decideret, ac remitteretur. Ut facilius ad eam rem Antistes

perpelleretur: sanctè adiurauit, se postea erga omnes placidum, ac mitem futurum. At ubi conualuit: multò immanior animus ei rediit, & mortis metus planè ex corde excessit. Quocirca non modò ipse, sed etià Antistitis acerbum, & immortale odium omnes ceperat. Dei permisso de integro in morbum grauiorem incidit, eiusq. membra sacro igni correpta penitus exurebantur: ut iam ipsum mors poenè totum occuparet. Itaq. ad episcopum denuò confugit: eiq. fidem suam iterum sanctis pollicitationib. affirmauit; ut iterum salutis suae deprecator esset. Quod ille iracundia exardens, expressè negauit. Dum mors terribilissimum morbum ferè consecutura esset, ipse coelū intuens ualde exclamauit: & in nubib. Dei filium in cruce suffixum uidit, quem pia mater etiam, atq. etià rogabat: ut eo tempore misericordiae suae fonteis aperiret, & infelicem respiceret. Respondebat matri Christus hisce uerbis: **NON** mihi, ò parens sanctissima, imperare possum, ut huic ignoscam, postquã suis flagitiis me iterum in cruce: ut cruentissima ista uulnera indicant, defigit. Tunc flens ille, inquit, ò **IESV** misericors, licet ego te scelerum meorum grauitate crucifixerim: tamen semper illibatam tuam, & purissimam matrem augustè ueneratus sum. Id autem dicebat, quia illo ebdomadae die, qui consecratus est Virgini, eius religione percitus, ieiunare assueuerat. Dum precandi nullum finem sanctissima mortalium patrona faceret; **IESVM** ille cum ipsa, ita loquentem audiuit: **HVNC** tibi, ò mater, condono, & largior; & iram omnem, quam consciuerat turpis eius uita, in quam eum denuò reuolutum uidebam, planè remitto.

De p. s. b. d.

remitto.

remitto. conualuit igitur, & ex illo periculo, Virginis pietate emerfit, qui bonis, ac reb. suis omnib. productis, & uenditis, mala parta omnia restituit, & coenobium ingrediens totam aetatem in agendis Virgini gratiis, & eius filio colendo, exegit.

MIRAC. VIRG. XXXIII.

Quàm solidum sibi beneficium illi pariant, qui in rosarij meditationib. uehementer se exercent.

Cartusienſis coenobita, uir purus, & integer, accenſus incredibili illo animi ardore, quo ad Deum, eiusq. matrem ſanctiſſimè colendam terebatur, roſarium confecit; quo aciores religionis notas hominum mentib. imprimeret. Cùm. n. eiufdem ordinis monachus anno c10. cccc. xxxj, uita ſunctus eſſet, in eius libris ſcriptum repertũ eſt; Cartuſienſem quendam, qui ſe roſarij pia conſuetudine deuinxerat, mente, ac ſpiritu ſæpius in coelum fuiſſe elatum. Viderat igitur ille, ſempiterno Deo roſariũ dono dari; eiufq. in maieltatis conſpectum Virginem innumeris Virginib. comitatã prodeuntem: quae unã cum coeleſtib. omnib. ſanctiſſimi roſarij exercitatio- nẽ, quae in coelo, & in terris ſedulò ſicbat, apud ſempiternum regem grauiſſimè, ac religioſè commenda- bat. Immò una coelites omnes in terris pacẽ, ac tranquillitatem, in coelo autem ſolidam felicitatem illis exoptabant; qui tam ſanctae rei ſtudio detinebantur. Ad eiufdem Cartuſienſis aureis eo tempore Angeli- carum uocum dulciſſimus ſonus acceſſit; quo emeri-

-IM

tae

tae rosarij laudes concinne efferebantur. Praeterea
 diuinae ille voces aliquando morabantur, ac confi-
 stebant in unaquaq. meditatione. In cuiuslibet me-
 ditationis fing. inaudita concetus dulcedine uerbum
 ALLELUIA enunciabant. Vbi uero Christi, aut
 purae Virginis nomen commemorabatur, quisq. ibi
 submisit se deuoluebat. Eidem etiam apertissima
 uoce id prolatum est; ad quod, si attentiùs animum ad-
 uerterent mortales, nae ipsorum in rem esset, & inde
 sibi gloriam, & felicitatem nasci, uiderent. Nam ubi
 hic aliquis una cum appositis meditationib., uti san-
 ctorum patrum ritu institutum est, rosarium dicit; sta-
 tim eius noxias remitti pio uiro illa uoce nunciatum
 est. Vidit etiam infinitum floridarum ac rosearum
 corollarum numerum, quae suauissimos odores affla-
 bant. Illae ibi adseruabantur, ut eis dono darentur,
 quorum animus rosarij desiderio flagrare assuevit; &
 qui eis sedulo dant operam. Toties autem ibi coro-
 nae numerus augetur, & nobis diuinum donu super-
 additur, quoties a nobis rosarium hic proficiscitur.
 Quocirca christianis omnib. summa ope adnitendu
 est, ut in sanctissima haec exercitatione assidui sint; nec
 a se tam pia, & sancta recedant. Quinetiam danda est
 opera; ut per uniuersas orbis regiones huius religio
 innorescat; ut nemo sit, qui summa accensus pietate in
 re tanta sedulo se non exercent. Quo. n. Deo, ac coe-
 lestib. omnib. haec res gratior est; eò aequius est, ut
 per omneis genteis, ad perpetuam aeteri regis, &
 eius dulcissimae parentis, memoriam diffundatur.

MIRAC. VIRG. XXIII.

Vireis superaddit, & longiorem vitam monacho pietatis regina efficit; qui morbo, ac senio ferè confectus erat.

IN Britannia monachus sanctitate insignis, ubi Virginem audiebat nominari, genib. innixus, augustissimum illud nomē sanctissimè colebat. Is quia propter aetatem, & ingruentem morbum, lecto tenebatur, nec corpus quoquam dimouere, aut erigere poterat; ministri adesse solebant, quorum opera in ijs, quae usui essent, uti posset. Auersam illā a erumnā aequo animo ferebat. Forte omnes aberant; & ipse, post oblatas solitas preces, licet obnixè, ac summa vi ad surgere contenderet; non tamen potuit. Itaq. hunc sermonem habere institit: *o Virgo dulcissima, ne me deferas, mihi sis a diutrix. Virgo pijs auribus eius preces accipiens, plurib. secum Virginib. adductis illuc repente accurrit. aderant unā duae pulcherrimae puellae; quae ipsum in lecto prostratū, ita exulerunt; ut, adeptis virib. lactus Virgini obuiā processerit, eiusq. genib. aduolutus gratiarum agendarū nulla satietate capi posset. Neq. uerò liberalissimae Virginis munificentiae, quae ubiq. patet, hoc factis uisum est: effecit. n., ut ille triginta annis iunior esset, quàm erat; & detractis ei triginta ex illis annis quos iam impleuerat, illum, qui iā senio, & annis obfusus erat, in florenti aetate, constituit. tanto beneficio à Virgine affectus, ab omnib. obseruabatur; ac digito monstrabatur. Is beneficij memoriam, toto eo tempore,*

pore,

pore, quod Virginis liberalitate accesserat, purè, ac sanctissimè coluit.

MIRAC. VIRG. XXXV.

Regis Pannoniae frater aduersa valetudine tentatus, factò castitatis uoto, statim conualescit; & tandem uotum persoluit.

DVM Carolus Gallorum rex imperaret, regis Pannoniae frater tanta erga Virginem religione animum suum deuinxerat; ut nunquam ullum cibum capere uisus sit, nisi priùs eius laudes, hymnos, & cantica; ab Ecclesia sacrosancta instituta recensuisset. Forte molesta valetudine tentatus, uotum castitatis suscepit; qui postea aedibus splendidissima luce repente effulgentibus, planè conualuit. fratre rege mortuo, eorum, qui in illa prouincia primores erant, hortatu, de uxore ducenda agere incepit; ne Pannonijs rege carendum esset. Iam n. exacta penitus stirpe regia, nemo erat praeter ipsū, qui regni munia obire posset. Animum ergo ad uenustam adolescentulam, quae liberali forma, & aetate integra erat, adiiciens, nuptias apparari iussit. Facto in sacra aedem maximo concursu populi, ut sacrosanctis ecclesiae institutis, & ceremonijs nuptiae stabilirentur; iuueni ad memoriam redactum est, à se non cumulare, uti solitus erat, precationis muneri satisfactū fuisse. Quapropter statim, nihil morans, piae obsecrationi operam dare incepit. Recitanti autem illa uerba, PVLCHRA ES, & decora, ipsa regina sole,

sole, ac syderib. ornata Angelorum maximo comitatu obuiam concurrat. Ea iuuenem ita allocuta est: Si in me spectatam pulchritudinem agnoscis, si me formosam, si decoram appellas; cur à me oculos amoues, cur animum à me abducis; & cum altera nuptias properè maturas? Non te fides, non uotum, non iusurandum reprimat, aut reflectat? His uerbis ipse ualde commotus est; qui, ubi recessit metus, Virgini animū suum indicauit; dixitq. ad ea, quae ipsa imperasset, accuratè, ac maturè facienda, se paratum esse. Tunc parens sanctissima respondit. nisi id quod in rem tuā est, te uolo: Nam, si animum, mihi morem gerere: & ab hisce nuptiis penitus abhorre, induxeris; teq. in puro, & casto amore totum occuparis, me tibi in coelesti regno sancto foedere sponsam futuram, pro certo habe. Quòd si conceptionis festum diem, quotānis celebraueris; scito, tibi à filio meo lauream coronam dono datum iri. Haec uerba iuuenis animo omnino fixa ita haeserunt; ut statim è mundi malis emergens, se regno clanculum abdicans, Aquileiam uersus effugerit. Ibi diu eremiticam uitam in deserta quadam rupe parcè, ac duriter egit. Tandem eius sanctitatis fama ad omnium ferè aureis accesserat. Quocirca maximo omnium plausu Aquileiae Patriarcha delectus est; quo tempore & miraculi palam proferēdi optima ei occasio ostentata est; ac summa data est potestas, conceptionis festi diei aeternae memoriae consecrandi.

Et MI-

MIRAC. VIRG. XXXVI.

Implorata à Dei matre ope, Iudaeus è carcere emittitur, & ad fidem christianam perducitur.

PER Insubriae regionem iter habens Iudaeus, captus à latronib., & crudeliter lauciatus, in uincula coniectus est. Miser ibi in squalore, & luctu uersans, mortemq. expectans, Virginis auxilium implorare decreuit; in qua sciebat, tantam à christianis hominib. spem collocari. Flens ergo miserè, cum ipsa huc sermonem habuit: O VIRGO, orbis terrarum, & coeli regina, in me summè miserum misericordia tua, quam mirabilem, & infinitā esse, aperte omnes fatentur, utere. Ne me Virgo deserās, per quā tot gaudia hominib. contigerunt; quae tot commoda adtulisti, tot curas ademisti. Dicunt christiani, per te seruatum fuisse terrarum orbem; à cacodaemone obsessos tua pietate liberari, captiuos redimi. Tua mihi clementia in tanto periculo praestò fit. Iam uerò ille totum triduum in ainculis fuerat; cum & lassitudine, & dolore prostratus, somno oppressus est; cui statim occurrit matrona uenerabili facie, & diuino aspectu praedita. Aderant simul duae adolescentulae; quarum altera prorsus arcta uincula dissoluit. Carcerem uerò ipse, somno excitus, coelesti lumine perfusum uidit. Rogauit deinde matronam, ut indicaret, quodnam sibi esset nomen, & quid fuisset causae, cur tam insigne beneficium ea in se contulisset. Respondit ipsa, En ego, Dei mater, à te piè uocata, huc adueni; & licet

licet tu tota cum gente tua filium meum abnegaris; tamen pro malo bonum rependere parata sum; ut te hoc errore, in quo diu latuisti, exsoluam; ut è miserrimo statu ad salutem tandem conuertaris. His autem uerbis ut maiorem fidem adhibeas, id tibi apertioribus signis ostendam. Ab Angelis igitur Iudaeus in excelsum locum elatus, profundissimam, & tenebrosam uallem conspexit; in qua ardentissimae flammae teterimum odorem afflantes accensae erant, quò in saeuissimum cruciatum innumerabiles animae abripiebantur. tamen autem infelices, quae inusitatum supplicium sufferebant, grauisimè conquerebantur; neminem tamen earum miserebat, nec ulla pietas praestò erat. Metu iam exanimatus erat; cum Virgo dixit, illis cruciatibus perfidos Hebraeos torqueri; qui Christum generis hominum liberatorem, nunquam agnoscere, nunquam apertè, etsi eam rem palam habebant, profiteri uoluerant; neque ex dissimulato, ac diu celato errore emergendi unquam consilium ceperant. Eiusdem praeterea reginae coelitem iussu, ducentibus Angelis, Iudaeus in apricum, & amoenissimum collem ascendit; ubi coelestia domicilia apertè uidebantur; ubi coelum suauissimorum odorum afflatu ualde odoriferum erat; ubi coelites uisebantur, quorum uultus mirabili splendore diffusi erant; quiq. concinno cantu praeclarè, & modulatè hymnos canebant. Ea, dum ipse obstupescens admiraretur, monuit Virgo, tot bonorum illos haeredes fieri, qui Christi sanguine redempti sunt; coheredem & ipsum futurum pollicita est; si à Iudaeis institutis abscedere decreuisset. Horum duorum locorum utrum mallet, ipse dispiceret. In

E e 2 coelum

coelum conscendit misericordiae mater; Iudaeus uerò prospiciens, quanto opere res sua ageretur, in sacratissimi fontis purissimis aquis, peccata omnia detegens, se colluit. Deinde tanti beneficii memor, Virginis pietatem, quae clarissimam menti lucem adtulerat, quandiu uixit, apertè, & honorificentissimè laudare semper perrexit.

MIRAC. VIRG. XXVII.

E cacodaemonum manib., regina coeli libidinosam quandam, sed sibi ualde deditum eripit.

Sacerdos, licet nimium luxuria diffuere, nec unquam ullum caecae libidini modum statuere uoluisse; tamen absq. ulla intermissione Virginis laudes, hymnos, & cantica, quotidie identidem recitare assueuerat. Forte, dum ad explendam libidinem iret, & iter conficiens etiam in solita precatatione esset occupatus, è ponte in flumè lapsus & aquis immersus est; anima uerò à cacodaemonib. ad infernas sedes fuit abrepta. Neq. uerò à Virgine desertus est; ea. n. cacodaemones, ut iudicem adirent, perpulsi; uti iudicium ab eo redderetur. Miseram animam scelesti criminabantur; quòd in mortali culpa deprehensa fuisset; clamabantq. infernis cruciatibus eam dedi oportere. At regina coeli auxilium, & salutem afferendam esse dicebat eius sacerdotis animae, cuius in ore, dùm è uita excessit, Angelica salutatio uersabatur. Tunc aeterni iudicis iussu illuc repente mortui lingua allata est; & in ea salutationis Angelicae notae impressae uisae sunt.

Ecce 2 coelum

sunt.

sunt. Edixit igitur illi animae iudex misericors, & iustus, ut ad corpus, ad peccata expianda rediret: & pronunciauit, nullum Satanae ius esse, aut potestatem in eos, qui uerè, & ex animo eam colerent, quae salutis hominum origo fuit, ac principium; & quae contra hosteis firmissimum est propugnaculum. Illi praeterea suafit, ne ulla te unquam ab honesto Virginis laudanda, ac saluandae instituto retardaretur. Itaq. tibi sacerdotis anima corpori adiuncta est, ipse, ex aquis emerfit; quem deinde uehemèter anteaetae uitae, ac intemperantiae poenituit. idem postea se coenobitarum pio ordini dicauit; ut faciliùs animae suae saluti prospiceretur, & faciliùs secerneretur à mundi fragilibus, & caducis reb.

MIRAC. VIRG. XXVIII.

Sicarium misericordiae mater ab aeternis poenis, uicta eius fratris monaci precib. liberat.

IN Tolosatum ditione ad omne scelerum, ac flagitiorum genus duo fratres ita procliuës erant, & à teneris in turpem uitam ita se inuoluerant; ut latrones facti fuerint. Alter uiatores tantummodo spoliare, alter spoliatos, & iniurijs exagitados ad necem usq. sauciare, & uulnerib. confodere. Ille, qui leniori, ac mitiori ingenio erat, se recipiens, in D. Frãncisci religione nomen professus est; ubi purè, & integrè uitam agens, quotidie Deum immortalem suppliciter obtestabatur; ut pijs uotis annuens perditum fratrem in uiam reduceret. Verùm, tamen non tam ci-

tò eius preces coeli Rex exceptit; earum tamè postea
 uberiore fructum cepit pius deprecator. Nam mi-
 serum illum, qui in flagitiorum situ submersus erat, cū
 aduersa ualitudine tentaretur, amici, & affines om-
 nes ualde rogabant; uti peccata sua omnia sacerdoti
 libenter ederet. Ad eam rem se praeclarè paratum
 esse dixit: sed soli fratri, qui iam sacerdotia dignitate
 fungebatur, noxias suas confiteri, quòd earum ille ma-
 ioris partis consors esset, planè statuerat. Ille accer-
 situs paullulū morae obiecit; ita ut frater ad uitae fi-
 nem uocatus fuerit. Ipso adueniente, funus curaba-
 tur. Lacrymans ergo, & miserè flens pro fratris ani-
 mae salute Virginem uehementer etiam, atq. etiā ro-
 gabat. Ecce autem repente ille, qui uita functus erat,
 ita apertè clamauit: HEI mihi. Neq. uerò preca-
 tionem intermittebat pius uir, cū iterum illius uox
 audita est; ita ut, qui illic erant, timore perciti, in fu-
 gam se coniecerint. Nondum ab obsecratione mo-
 nachus erat deterritus, immo ei propensius etiam ope-
 ram dabat. Denuò frater e feretro surrexit; & apertè
 immortalis, atq. ingentis Virgini gratias agebat.
 Interim miraculum omnib. ordine enarrauit. Nam
 primū ab innumerabilib. cacodaemonib. animam
 surreptam fuisse dicebat; ut eam ad poenas luendas,
 peccata ad memoriam redigentes traherent. dum eā
 impij, fornaci, quae sulphureo igne exardebat, intru-
 dere uellent, dixit, tūc temporis à se querulam, & fle-
 bilem illam uocem, HEI mihi, emissam fuisse. Prae-
 ter eā exposuit, dum oculos altius extulisset, iudicem
 à se uisum fuisse, per cuius unam sententiam sibi uel
 uiuendum, uel moriendum esse existimabat. Quocir-

ea denuò clamor ille, & uerba doloris plena, emissa fuerant. Iluc paullo post aduenisse ait uirum, qui habitum fratri monaco simillimū gerebat, & qui, se ante Virginis pedes abiiciens, eam obsecrauit, ut cōtra teterimas illas belluas, auxilium afferret. Ipsa clementissima, quòd ad eam rem opus erat, prospiciens, furores represit cacodaemonum, quorum consilia ad illius animae perniciem instructa erant. Eius. n. precib. in octauum diem sententia dilata est; ut immigraret interim anima in corpus, ibiq. ualde poenitens ac se se colligens, diligenter perpenderet, non sine admissarum culparum dolore, quàm grauius, ac saepè Dei immortalis maiestatem laesisset. itaq. satis omnib. cumulatè faciens, malè partis planè restitutis, & ipse D. Francisci religioni se statim sanctè uouit. ob grauiissima peccata acerbo dolore exhausto, deniq. mystici panis coelesti cibo pastus, pridie quàm octauus dies impleretur, è uita excessit; & ex huius mūdi procellis in tutissimum portum relatus est.

MIRAC. VIRG. XXIX.

Virginis pietate ex infernis tenebris emergit adolescens, quem, ante quam conciperetur, mater Satanae promiserat.

Nobiles, ac ditissimi coniuges, quorum amplissima erga pauperes liberalitas semper extiterat, quia numerosam & gratam prole habebant, & quia iam aetate erant inclinata, castitatis studium uehementer colebant. Sed honorum omnium hostis, qui huius regiae uirtutis, quam nititur eradicare

eradicare; immortali odio semper capitur; sensim uiri
 ipsius animum libidinis flamma accendit. Non ueri-
 tus est miser, ea nocte, quae liberatoris nostri resurre-
 ctionis diem praecedit, cum uxore consuescere. Vxor
 uerò, quae diu repugnauerat, uicta, & ui coacta ita ma-
 ritum allocuta est: Postquam tam sanctae noctis reli-
 gionem, me inuita, spreuisti, quicquid ex hoc nefario
 compressu prodibit, detestor, & Satanae iuri addico.
 Eo igitur tempore grauida facta est mulier, quae de-
 mum formosissimum filium peperit, in quo una cum
 aetate quodcumq. uirtutis genus ita crecebat, & au-
 gebatur, ut apud parces mirificos sui amores indies
 excitaret; & eorum uerè animus esset, ac deliciae. Iam
 duodecimum annum ille impleuerat. ecce autem Sa-
 ran, cuius astu in fraudem inciderant coniuges, ma-
 trem conueniens, flagitauit, ut intra triennium pro-
 missa praestaret. Ea res, quam acuto telo miserae pe-
 ctus sauciarit; qui expertus est, quam dulce sit filiorum
 pignus, secum deputer. Infelix igitur uix animi com-
 pos erat; ita doloris grauitate opprimebatur; cui, ubi
 in natum oculos defigebat, statim lacrymae ubertim
 cadebant. Rogitanti filio, quaenam tantae sollicitu-
 dinis causa, & quid molestiae esset in animo, à princi-
 pio ipsa totam rem explanauit. Veritus adolescens,
 ne quid monstri interim cacodaemon pareret, ne ue
 aliquam fraudem instrueret; noctu effugit, ut aliquem
 inueniret, qui se opera, & consilio in re tam difficili,
 adiunaret. Tandem appulit Romam, & inde Hiero-
 solymam Pontificis litteras, ad eius prouinciae Anti-
 stitum pertulit. Ille de iuuenis calamitate, & infortunio
 certior factus, eius uicem acerbè doluit. Ceterum ei-
 dem

dem Antistiti nunciatum est diuinitus; ut a adolescentē ad Eremitā quendā mitteret, qui in solitudine coelo uitam dignam agebat; & coelestib. cibis, diuinisq. sermonib. tantū alebatur. Quotidie. n. è coelo Angelus ei niue candidiorem panem afferebat. Eodē die, quo illuc iturus erat iuuenis, Angelus panem conduplicauit. quo indicio sanctus uir agnouit apud se aliquem pransurum. iccirco gratias Deo agere. Paulò post ei redditae fuerunt Hierosolymitani Episcopi litterae; quib. lectis, & iuuenē in primo congressu, humanissimè excepto, Virginem statim obsecrauit, ut re ipsa misero opitularetur. ipsum praeterea forti animo esse iussit; & testatus est, piam coeli reginam in scelestos cacodaemones imperium habere, & potestātē; quippe quae primū capite in terram serpentem statuit; & tartaream dissecit domum. Aduenerat deniq. sacratissimae resurrectionis dies, praefinitus terminus, quo adolescentem nefaria bellua praeripere decreuerat. Eum Eremita contra cacodaemonem optimè munitum iri uidet; si rem diuinā interim fecisset. Dum sacra fierent, iuuenis, qui venturum scelestū sciebat, pauitans se se inter sacellum, & sacerdotē, non ausus illinc quoquam dimouere oculos, cōtinuit, donec Christi corporis sacratissima hostia ab Eremita elata est. Repente. n. maximo impetu proruit Satan; & secum iuuenem abripit. Huius rei euentus Eremitae excussit lacrymas; & maximam curam iniecit; qui deuò Virginem, ut misero auxilium, & salutem afferret, ualde obsecrauit. Vix precandi sine facto, benignissima coelitum regina adolescentem innumeris cacodaemonib. circumuallatum, è caecis tenebris extruist;

Ff

trufit; eumq. in eundem ftatuit locū, ubi facra fiebant. Sanctus uir in re diuina faciēda, ad illa uerba peruenat, P A X Domini, cū ſibi oblatum iuuenem uidet; à quo laetè reſpōſum eſt, cum illorum uerborum enunciacione, E T cum ſpiritu tuo. Myſtici deinde panis coeleſti cibo ab illo reſectus, uti à Virgine fuerat liberatus, ordine enarrauit, ac, quāta in fornacib. illis eſſet perditorum multitudo, & quā grauiā ſupplicia ſufferent. Itaq. animo exultans, atq. expendens, ex quanta aerumna extractus, & in quā tranquillā re eſſet; non poterat non apertè, ac mirificè eā laudare, quae ſe ab infernis tenebris mortuum in lucem reducem fecerat.

MIRAC. VIRG. XXX.

D. Leoni Pontifici maximo manus, quam ſibi ipſe ultro incidērat, reſtituitur.

PVri, & liberalis ingenij clericus adoleſcens, caeſcebat tam ardētī libidinis igne, atq. ita incenſus erat; ut cū ea minimè reſtingui poſſet, eam ob rem ualde afflīctaretur. Miſer in id redactus loci, ut, proſus quid ageret, nesciret; ad eam confugit; quae nos è ſcopulis ad tranquillū inferre aſſueuit, & ipſa remedium petijt, ut teter ille animi morbus depelleretur. Ea non ſolūm pij adoleſcentis precib. morem geſſit; ſed etiam futurum praedixit, ut in altiffimum dignitatis locum in eccleſia Romana, & catholica ampliffimè proueheret. Neq. uerò ipſum iniecta ſpes fruſtrata eſt; non modò. n. caecus ille ardor.

dor extinctus est; sed etiã post aliquot annos summus Pontifex creatus, & appellatus est Leo. Fortè re diuina facta in D. Mariae maioris, dum mystico pane ordinatim Romanum populum aleret; eius manum mulier, cuius forma luculenta erat, exosculata est. Quapropter statim in ea commotus, se desiderio rapi passus est. ad coelum efferens oculos, gloriae reginã aspexit, quae praeteriens, quasi indignata oculos auertebat. Eam ubi iratam sensit, intimo, ac penito dolore, impuri consensus grauem culpam grauissimè eluxit. Altiùs autem iterum suspiciens Virginem, quae paululum irae remiserat, & iterum oculos in se conuertebat, uidit. eodem die noxiam suam diligentius animo uolens, sui ipsius acerrimus ultor, manum, quae mali illius causa fuerat, dissecuit: ut pro peccato illo illud esset supplicij. Iam palam R. populus Pontificè calumniabatur; quòd sacra Deo facere destitisset. Quocirca dolore diuulsus ad Virginem confugit, ut ei rei consuleret. ad eius. n. prouidentiam quicquid illud erat, statuerat conferte. Itaq. ipsa, quae certa lux est, & spes mortalium, manum illam, qua se priuarat pius Pontifex, sanctissimis manib. tenens, repentè adfuit. Ea omnino uti nolens, alteram coelo demissam, eius brachio mirificè coniunxit. Eundem deniq. horata est, ut in re diuina dulcissimo suo filio facienda frequens esset, ac sedulus. ipse ob tantum beneficium gratum animum retinens, eiusq. memoriam seruans, apud Romanos palam miraculum praedicans, diuinitus restitutam manum publicè omnib. ostendit.

MIRAC. VIRG. XXXI.

Dum oculos ad Virginis simulacrum facinorosus miles adijcit, Christum infantem sauciatum, & sanguine conspersum uidet. Vbi se repressit; ei pia mater filij pacem conciliat.

INhumanus miles, cui nulla erat religio, aut pietas, qui rapiebat, tundeat, prosternebat, qui diuinarum, humanarumq. legum erat contemptor: pia tamen uxoris hortatu, & precib. eo ebdomadae die qui Virgini dicatus est, ieiunare assueuerat. Vbi deinde in aliquam Virginis imaginem incidebat, eam Angelica impertiebat salute. Grauius scelus patraturus, & per sacratam aedem iter habens, ad Virginis picturam quandam oculos adiecit. Eam salutare incipiens, Christum infantem aspexit, qui vulneratus in matris sinu sanguinem effundebat. Matri se miles commendauit, in fidem, & tutelam ei se dedit, eam orans, ut animum filij molliret: ne in se iram ullam deriuaret. Tunc ipsa, uos o mortales, inquit, me misericordiae matrem appellatis: quotidie tamen flagitiorum uestrorum grauitate efficitis, ut aerumnarum, & aegritudinis mater miseris modis fiam; ut curis acerbis conscindar, moestitiam, & dolorem continenter superadditis. Ceterum, ubi aduersi aliquid uobis euenit, me aduocare festinatis. Tunc ipse dixit; ne tibi, o regina molestiam ullam hoc exhibeat; & sollicitudinem hanc, quae te affligat, ommitte. Redeat in mentem tibi, te mortalium aduocatam esse. dulcissimi tui nati animam blandis tuis precibus flectas; ut omnis ab eo ira decedat,

& me

& me propitiatus seruet. Tunc se se illa ad filiū conuertens, eum pro miseri salute maximopere rogauit. Respondit Christus, nollem, carissima genitrix, huius causam ageres, ne apud me frustra preces effundas. Etenim, dum & ego orauī patrem, ut, si fieri posset, à me mortis faeuissimae amarissimum calicem auerteret; illud minimè potuit impetrari. Sanctissima Virgo eundem precata est; ut secum in memoriam rediret, & reminisceretur eius temporis, quo à se tam amāter lactatus, quo à se prima mamma data est. Illud salua iustitia minimè fieri posse, ipse assererat; sed eadem acriter instabat, cupiens, ut filio iudice, non secū dum iustitiam, sed secundum misericordiam miles dilucide se expediret. Denuò commemorauit filius, à se iterum patrem obsecratum fuisse, ut crucis mortem transferret, sed minimè potuisse exorari. Neq. uerò clementiae regina iccirco precandi finem faciebat; ut aequo animo sibi filius adesset; ut, si quos ipsa dolores, ac labores tulerat, memoria fixos habebat, ille sibi condonaretur, ac dimitterentur eius noxae. Verum se non posse ei morem gerere, Christus aperte dixit; cuius preces, cum patrem ter deprecatus fuisset, minimè auditaē fuerunt. Tunc etiam clientis causam optima patrona agens, ac pro eo dicens, eius calamitatem sedare, animum planè induxerat. Filiū igitur, quem in sinu habebat, uoluit deponere; ut eius pedibus abiecta misericordia, & precibus ipsum leniret, illinc non prius recessura, quam data fuisset uenia militi. Id non tulit filius, cum & pietas iubeat, & matri maximus honos habendus sit. itaq. apud eū ira; cuius initium è militis flagitiis ortū erat, non amplius permansit.

conuuls

mansit,

mansit. Matris. n. precib. uictus quicquid à reo admiffum fuerat, dimisit. Ac ne miser animi penderet, ò mira pietas, eum ad se iussit propius accedere; ut pacis signo cruenta illa uulnera oscularetur. Post eius oscula, uulnera singulatim sanabantur. Praeclarè ille intelligēs, quàm eo die insignem misericordiam expertus esset, mirabili gaudio delibutus sc̄piterno regi, eiusq. matri gratias ingenteis egit. Atqui domum rediens, quaecunq. malè peperat, re ipsa illis persoluit, quos suo fraudauerat; & ipse in monachorum, uxor in sancti montialum coenobio nomen professi sunt.

MIRAC. VIRG. XXXII.

Indaeae pariturae, ac prae dolore mortem exspectanti, implorata Virgine, salus offertur. editus ex illo partu filius à patre necatus, excusatur; paterq. se recipit.

OB pariendi difficultatem, ita dolores Iudaeae occiperant; ut iã è uita excessura esset. Christianarum mulierù hortatu se commédauit Virgini, qua cum, licet ferè morbi grauitate esset exanimata, hãc habuit orationē: ò Regina, etsi ego, quae te inuocem indigna sum, cùm sim ex illa gente; quae cruci natum tuum, omni misericordia relegata, crudelissimè fixit; tamen ubiq. constans fama est, te in illos etiam, qui atrocib., & inauditis scelerib. se contimarunt, pietate, & clemētia uti. Si ergo adduci potes; ut ira, quam meritò graues noxiae meae conciuerūt, adiuro,

deposita, me ex hoc periculo eripias; & re ipsa opē feras; tibi partum meum uoueo, & polliceor. sancte. n. adiuro, me daturam operam, ut quicumq. ex me, siue mas, siue femina nascetur, sacrați baptismatis purissimis lymphis colluatur, ac detergatur. Post uotum statim ei pariundi facultas data est, & pulcherrimus infans, qui maximum puerperae gaudium adtulit, editus est. ipsa filium in sinu gestans, templum adiit, & unà cum eo se in sacro fonte colluit; omnes planè labe abstergens. Domum rediens maritus, qui forte aberat, ubi haec rescit, gladio interemit puerum; nolens in se tam insignem iniuriam, qua se affectum dicebat, accipere. ualde exclamante uxore, uicini illuc concurrerunt. Quocirca ille domo erupit. tametsi impius fugam meditatus fuerat; non tamen, quia urbis portae clausae erant, effugere potuit. In fugam igitur coniectus se in Virginis aediculā abdidit; ubi non se admodum tutum existimans, uerebatur, ne ibi repertus dederetur morti. In ea multum pauitans latebat; dum ibi tabulam quandam suspectās, in qua Virginis pictura erat, animo obfirmatus est. Quapropter huiusmodi sermonem habere incepit: ò Virgo incomparabilis, ò sexus tui gloria, ò coeli decus, quàm longè, lateq. misericordia tua patet? quàm clementer pietatis fonteis aperis? quae finis, ut ego tuo in conspectu, tuaq. in aede immorer; licèt ab impiis illis genus ducam, qui more saeuientem canum, filium tuum rerum omnium auctorem, liberatorem omnium dilaniati sunt. Iam me pudet, iā poenitet pertinaciae. Te, per tuā ipsam misericordiā, supplex oro, & obtestor; ut ea clemētia, qua Christus
erga

erga Paulum prius aduersarium grauem usus est, me
 complectaris. Omnem enim penitus Iudaicum ani-
 mum eijcio; certa q. spes iniecta est, & pro certo
 habeo, Deum ex te, integra, & illibata, saluo Virgini-
 tatis purissimo flore, natum fuisse. Praeterea ipsum
 Deum uerum, qui se in hominem couertit, ob perpe-
 trata ab hominib. scelera, agnosco; eiusq. infinitam
 esse potestatem, nec me clā est, nec ignoro. Dum haec
 lacrymans diceret, dumq. uinculis adstrictus ad iu-
 dicem deduceretur, in quanto sacratissimi baptismi
 desiderio esset, omnium in conspectu testatus est. Ne
 autem id ipsum ad simulari putarent, ut mortem differ-
 ret; apertè indicauit, se post baptismum ultrò mortis
 supplicium sufferre paratum esse. Quòd si tam sancti
 uoti minimè compos factus fuisset; dixit futurum, ut à
 Christo generis hominum liberatore baptismum ex-
 posceret; & sanguis, quem moriens tunc effudisset,
 aquae uice fungeretur. Morem, illi à iudice gestum
 est. At reus, ubi quod cupiebat, ex sententia, impetra-
 uit; iterum carceri inclusus est. Interea uxor, dum ad
 filium quem maritus iugularat, oculos adijceret, eum
 uiuum, ac dulciter ridentem comperit. Quamobrem
 laetitia incredibili perfusa solidum uere gaudium ga-
 uisa est. Nunciatum enim fuit, maritum factum fuisse
 Christianum. ceterum ipsa, puerum afferens ad iudi-
 cem concessit, incolumem, & à morte reducem factum
 eum ostendens. Sola .n. cicatrix uulneris, quod filius
 in gutture acceperat, uidebatur dimittitur Iudae-
 us è carcere; & maxima populi admiratio hoc fa-
 ctum consequitur. Ecce autem exsuscitato infanti,
 egregiè in infantia fandi potestas data est. Ita enim
 apertè

apertè, ut ab omnib. eius uerba exaudirentur, huiusmodi uocem crupit: Misericordiae mater, uerae laetitiae origo, Virgo ante partum, in partu, & post partum, quae pura, illibata, integra coelitem regem peperit; Dei sempiterni & immortalis filia, mater ac spōsa, me in fidem, & clientelam suam recepit. ego me illi seruum uoui, & addixi. Tunc pater, qui capitis periculum illo iudicio adiuerat, Virginem omnib. maximopere laudantib., uno omnium ore absolutus est. Is demum summa ueneratione tā pie adiutricis nomen ubiq. celebrans, multa eleganter, & ornatè contra Iudaeorum seueritatem, ac perfidiam scripsit. In filio autem unà cum aetate religio crescebat, ac pietas educebatur; qui quandiū uixit, id operam dedit, ut Deo, ac eius parenti fideliter, uerè, atq. ex animo inferuaret.

MIRAC. VIRG. XXXIII.

Vir nobilis, cui cacodaemon forma famuli capta, mala multa ingesserat; illis emergit precatione, O INTEMERATA.

ASfiduus erat vir nobilis, & integer in precatione illa recitanda; quae in Virginis, & Ioannis Euangelistae laudem instituta est; & quae hac aetate etiam ualde est usitata. Eius initium est. O INTEMERATA, & in aeternū benedicta. Praeterea illuc eius studia omnia redibant; ut quotidie insigne aliquod bonum faceret. At cacodaemon bonorum omniū pernicies, qui quia uitae praemio excidit, omneis in eandem calamitatem trahere conatur

Gg huic

huic subinuidens, infernis poenis damnati corpus adsumpsit; & famuli ornatum habitumq. gerens, unà cum pio uiro uiuens, & simul commorans, ministri uice fungebatur. Deceuerat. n. scelestus, cum primum oblata fuisset occasio, incautum eū perdere. Interea liberaliter seruire nitebatur; ut se frugi famulum probaret, faciliusq. eius fallacia celaretur. Ijs dolis, & cacodaemonica arte instructum ignorans herus; eū xenodochio, praefecit; quem suo sumptu extruendum curauerat, ut ijs, quae aegrotis, ac pauperib. usui essent, operam daret. In ea re tam praeclarè, ac fideliter se gerebat; & tam diligèter, quodcunq. factu opus erat, curabat; ut omnes, qui in xenodochio morabantur, ad se mirificè amandum perpulisset. Fortè piscib. in cibum pauperib. opus erat; & cum nulli in piscatorio foro reperirentur, pium herum domi scelestus cōueniens, ei auctor fuit, ut secum piscatum iret; ne pauperes ea, quib. illo die indigebant, deficerent. In heroni nihil fuit morae. Quinetiam uterq. leui phaselo uictus, uix in flumine retia explicuerāt; cum scelestus eum in profundum demergere, summa ope contēdit. Conatū uerò ad rem ipsam impius contulisset; ni candidissima funis, è coelo demissa, ita phaselum obfirmasset; ut nullam in partem impelli posset, nec euertere. Iterum pium uirum longè in remotas siluas uenandi studio abduxit, ad simulans quibusdam aegrotis ferina opus esse. Dum ergo ibi iacularentur, perfidus à feris sagittas auertens, eas maximo studio in herū collimabat. Ceterum aureae ac coelestis telae uelamentum ita se inter sagittas, & illum opponebat; ut omnes ictus repellerentur. Non multò post ad coenam in ipso

ipso xenodochio uocatur Episcopus. Is admiratus maximam famuli diligētiam, quinam esset, quaesuit. Vno ore omnes eius operam praedicare. Diuina uoluntate praesagii Episcopi animus, ac rescuit eam mentitam esse formam; & quā cacodaemon rē astu tractaret, quamq. dolosè in integrum uirum illuderet, ei palam factum est. Is, coram omnib. ei per CHRISTVM IESVM edixit, ut apertè diceret, quisnam esset; quid sibi illic esset rei; & cur ibi moraretur. Vbi se indicatum, nec fraudem amplius celari, aut dissimulari posse uidit; non potuit nō palam proferre, se tenebrarum principis socium, flagitiorumq. omnium consortem esse. Itaq. illuc se contulisse ait; ut sedulā dans operā curaret, uti ecclesiae sanctissimae sacris aegroti destituerentur; & ab illis animum abducerent. Ceterum cum irae, ac similtates inter pium illum uirū, & cacodaemones omneis essent; quod nunquā à Virginis culru ille retrahi potuisset; eius uitae infidias à se pluries collocatas fuisse, testatus est. Interim ualde se excruciare; quod ea, quae cupiebat, non successissent. Quicquid. n. fallaciae intentus conabatur, irritum statim fiebat. Ac primū, dum illum in flumine submergere statuisset, coelo demissam funem dicebat, qua nauicula fulta tutò retinebatur. Etsi deinde eundem sagittis transfigere nixus fuerat; fassus est tamen eorum ictus aurea quadam tela repulso fuisse. Quod uerò aegrotis, ad quorum perniciem impia consilia instruxerat, minimè obesse potuerit; id totum Virgini tribuebat; cuius nomini uir ille integram precationem quotidie offerebat. His dictis máximo clamore, ac gemitu illinc scelestus, qui famuli

gestum. praecipit ad tenebrosam domum actus est; ac denuò in eas latebras, è quib. eruperat, se cõiecit. Id omnium animos summa expleuit laetitia; qui unà coeli reginae immortalis gratias agere. Ceterum sci re cupiente Episcopo, quaenam esset illa precatio; quae ficti famuli impetum, ac furorem represserat, herus eã esse dixit, in qua christiani frequentissimi sunt, & quae incipit: O INTEMERATA, & in aeternum benedicta es, uenerabilis Virgo.

MIRAC. VIRG. XXXIIII.

Linguam clerico ab Haereticis exsectam Dei mater restituit.

AB Haereticis inhumanissimis, clerico lingua fuit exsecta; quia in exprimendis mira suauitate Virginis laudib. singulare eius studium extabat. Aduenerat ipsius Reginae festus dies. Eius ijsdem laudib. ornandae maximo incensus est desiderio. Sed quia lingua apertè enunciare, ac nullam uocem erumpere poterat; haec animo, & tacita mète secũ dicebat; ò Virgo, qui es fons pellucidulus, stella lucidissima, sol aureus, coeli ocellus, thronus gloriae, uitis suauè odorè exspirans, hasce meas laudes, quae cordi instructae sunt, & ex animo proueniunt, postquam fandi potestas sublata est; excipe. ei igitur repente è coelo mirabilis splendor oblatus est; & noua lingua allata est; ut non solùm animo meditari, sed etiam uoce significare posset Virginis egregias laudes: qui ad eã rē se postea totũ instituit, ac parauit.

MI-

MIRAC. VIRG. XXXV.

Sibi ipse D. Ioannes labia absciderat. decoris, & aureis labijs à Virgine exornatur; & appellatur Chrysofostomus.

Liberali, ac decora facie, & forma excellenti D. Ioan. Chrysofostomus praeditus erat. Eius pulchritudine accesa mulier miris modis in amorem mutuum eum conijcere studebat. formae illius amore, ignis in pectore conflatus quotidie crescebat. Id ipse, qua erat morum castitate, aegrè ferens, ab ea sciscitatus est, quidnam in se magis pulchrum esset. Respondit illi mulier, tametsi, quicquid in ipso erat, incredibilem amorem excitauerat, se tamen labiorum decore mirificè esse captam. Id ubi audit Ioannes, labia abscidit; eaq. cupidae mulieri dono dedit. sanctus uir animi se deinde angebat; quòd nec concionari, nec Dei maximi uerba coram populo, uti cupiebat, posset expromere. Quocirca è coelo clementiae regina ad illum concedens, aurea labia ei dedit; qui postea Chrysofostomus dici coeptus est. Neq. uerò eum aureo ore praeditum fuisse, quisquam diffiteri potest; quando è coelestissimo illo ore aurea dicta semper prouenerunt; & aureum ipse suis in scriptis orationis flumen semper effudit.

MI-

MIRAC. VIRG. XXXVI.

Flagitiorum gravitate morti damnatus iuuenis, cuius magna erga Virginem observantia extiterat, dum ad sufferendum supplicium deduceretur, ab ipsius mortalium patronae picta imagine comprehensus illinc minimè abstrahi poterat.

Nobilissimae matronae unicus erat filius: eum, cum excessisset ex ephebis decreuerat collocare apud principem; qui etiam maritus interuenerat. Hoc ualde studebat, ut ad ea ille animam adiungeret, & in ijs solers, quae liberali adolescente digna sunt, uerè fieret. sedula mater, antequam filius recederet, ardentissimis precibus eum egit; eumque obtestata est; ut quod ipsa mandatum dedisset, nunquam finiret ex animo effluere. Se ferret, quae mater uoluisset, curaturum promisit. Itaque ipsa hunc sermonem habere institit: ò fili dulcissime, hoc est, quod in rem tuam est, & quod potissimum te uelim; ut quotidie purè, ac sanctè Virginem Angelica salutatione impertias; eaque salutata haec etiam uerba addas: ò Virgo sanctissima, esto mihi adiutrix in hora mortis. Abiens filius nullum intermittebat diè, quin hoc diligenter praestaret. Verum incautus, ac rerum imperitus, malorum consuetudine, ac familiaritate utens, breui in illa prouincia flagitiis, ualde nobilitatus est. Ac licèt saepius à principe amanter monitus, & deinde acriter etiam accusatus fuisset; nondum tamen ullum uitae suae modum ponere statuerat. Eum ille

ille dimisit. Iuuenis ubi discessit, breui latronum dux factus est; in quo uitae perditio genere cum diu detulisset, tandem in carcerem fuit compactus. Damnatum autem ultimum supplicium sequi oportebat. Ibi in carcere diligenter infelix expendere; quam atrociam scelera perpetrasset; quam genere suo indignam admisisset; quam turpem familiae suae notam inuisisset; quamq. infelicissimae parenti grauem inieciisset curam. Dum acetum casum, & miseriam, in qua coniectus erat, lugeret, à formosissimo iuvene conuenitur; futurum, ille pollicetur, ut illi in columis extrudatur; ac facile reperat, qui se expediat illis aerumnis: modo impetrata sua facere paratus esset. Eam ob rem laetum, & hilarem se ipse iuuenis ostendit, ei morem gesturus. caecodaemon igitur qui ceperat iuuenis uultum ac gestum, se ipsum indicat; à misero postulans, ut Christum, Ecclesiaeq. sacrosanctae ritus, & instituta abominetur. Nulla infelix fuit in mora, scelestiq. uoluntati repente annuit. At nefarius bonorum extirpator, generis hominum carnifex, eundem coepit hortari, ut Virginem sanctissimam, & quaecumq. ab ea beneficia acceperat, execraretur. Ipse, qui in memoria quicquid a matre iussum fuerat, habebat, ut quotidie summa religione Virginem sanctè coleret; non modò non impio obsequi decreuit, sed etiam ipsam misericordiae reginam rogauit, ut sibi opem afferret. Quinetiam denuo se in eius clientelam commisit. Id cum minimè ferre posset ille, effugit. Tunc iuuenis, qui à Christo defecerat, ex intimo corde lacrymas hauriens & in coelum suspiciens, mentem ad Virginem ipsam, à qua nunquam recedere decreuerat, erexit.

-imba

Eandem

Eandem deinde rogauit, ne se derelictum, ac summè miserum respicere dedignaretur. Neq. uerò cupiebat, ut à uinculis, in quae coniectus erat, solueretur, sed ut quod grauiter à se peccatum fuerat, dimitteretur infinita illa clementia, quae apertissima est omnib. Tota nocte lacrymis, & obsecrationib. consumpta, nunquam somnum uiderat; totumq. illud tēpus cum luctu, ac moerore fuerat productum. Vbi illuxit, protulit peccata sua omnia pio sacerdoti. Demū condemnatus, dū ad supplicij locum perducebatur, nullum finem Virginis obsecrandae faciebat: ut cū expiraret, se constantem posset praebere. populo frequentissimo septus propè ipsius Reginae aediculam transiens, ità exclamare incepit: ò miserorum aduocata, ò derelictorum patrona, ne me deseras, tuam mihi fidem praesta, re mihi opitulare. Dictu res mirabilis. pictura ipsa, Dei sacratissimae matris imago, omniū in conspectu apertè ipsum salutauit. reus illius pedes osculari, & ante illos se prouoluere mira pietate cupiebat. id ei libentissimè, permissum est. Quapropter ubi propiùs accessit, ipsa alterum brachiū, quod post terga reuinctum erat, dissoluit, coelestemq. manum mortali manui iungēs reū arctissimè tenebat. Quamuis lictores, quantum possent, ac summa ope eū illinc abducere niterentur, non tamen à Virgine abstrahi potuit. Tam insigni miraculo factum est, ut ille, dimissa noxia uno omnium ore fuerit absolutus. Palam igitur omnib. aperuit quod à matre bene praeceptum fuerat, dixitq., à se in toto uitae suae cursu Virginem quotidie salutatam, eamq. obsecratam fuisse, ut, dum mors immineret, sibi auxilium afferret. Ea res

admi-

admi-

admirabili laetitia populum expleuit, omnes ad coe-
 lū manus tollētes, huius immortalis reginae summā
 pietatem, ac singularem misericordiam summis pro-
 sequi laudibus. Iuuenis uerò in patriā rediens, quan-
 diu postea uixit, sanctissimae suae liberatrici sedulā
 operam dedit; eius cultum nunquam deferens.

MIRAC. VIRG. XXXVII.

*Sacro sanctae Virginis iussu, à D. Mercurio, Iulianus Imp.
 facuissimus Christianorum hostis, interficitur; Basiliq. ciuitas
 ex eius furore, & impetu elabatur.*

DV M contra Persas bellum Iulianus Imp. su-
 sciperet; Christianorum sanguinem Idolis
 uouit, si pedem domum uictor referens, de
 hostib. triumphum egisset. Dum in Persiam iter ha-
 beret, cum Basilio, qui ei obuiam fortè concurrerat,
 hunc habuit sermonem: Ciuitatem tuam, Basili, de-
 bellatis Persis, funditus euellere, in animum induxi;
 postquam cum populo tuo, nūquam adduci potuisti,
 ut Idolis meis honorem haberes. In urbem ubi redijt
 Basilius, ordine omnia, quae tyrannus dixerat, uniuersis
 ciuib. aperuit. Ut autem tanto periculo obuiā ire-
 tur, edixit, ut omnes ab infantib., usq. ad natu gran-
 diores, & eos, qui exacta iam aetate erant, una in Di-
 didimum montem, in quo Virginis templum erat, con-
 scenderent; & ibi, post tridui ieiunium, à Deo petere-
 tur, ut impij Iuliani uota aliorum caderent. Sancti
 uiri consilio statim ad rem ipsam collato, dum se om-
 nes inedia, & precatione exercebant; ipse animo, &

Hh mente

mente è corpore elapsus, & quasi abstractus coelestū maximum numerum in mōte uidit, quorum in medio Virgo in excelsa sede confederat. Ea D. Mercurium accersiri iussit; ut ad Iulianum necandum conuolaret; qui impia, ac scelerata facinora contra Dei, eiusq. filij maiestatem moliebatur, ac pertentabat. Fuluis igitur armis radians se se in coeli reginae conspectum Mercurius dedit; libentissimè, quaecunq. ea imperasset, facturum. Extasi tandem Basilus magnus excitus ad urbem concessit; & ad Mercurij sepulchrum accedens, eius arma, quae illic appensa adseruabantur, deesse uidit. Quisnam ea abstulisset, ab aedituo percunctatus est. Ille, ibi arma uisa fuisse proximè praeterito die, & quisnam ea surripuisset, sibi plane ignotum esse, adiurauit. Eam ob rem ijs fidem Basilus adhibens, quae uiderat, palam populo rem enunciauit. una igitur omnes laeti Deum laudātes, & recta ad D. Mercurij sepulchrum concedentes, recenti sanguine eius lanceam imbutam inuenere. Iam omnes ob tantum beneficium ex ijs, quae audierāt à Basilio, gaudio triumphabant; certa q. illis spes iniecta erat, patriam liberatam esse. Dum ubiq. laetitia, & gaudium agitaretur, Libanius Imperatoris quaestor illuc aduentans, rem, uti acciderat, exposuit. Inquit .n. ille, cū Iulianus, circa Eufratem castris dispositis, militum praesidijs conseptus esset, prima uigilia armatum militem ei obuiam processisse; qui ipso hasta transfixo, statim abiit. Iulianus uerò sauciatus itā, ut exercitus uniuersus eius uocem exaudiret, clamare coepit; uicisti Gallilaeae, uicisti Gallilaeae.

MIRAC. VIRG. XXXVIII.

*Dei matris aduentu cacodaemones terga uertunt; & à p̄j
sacerdotis conspectu diuelluntur.*

DVM ab humanarum rerum cogitatione sacerdos abstractus, in coelum suspiciens, diuinas res meditaretur, in eius cubiculum ex templo innumeri sues irruunt. Itaq. illi pium uirum deuorare uelle uidebantur; & iam eius crura rodere coeperant. At ipse Dei matrem orare non destitit; ut se eriperet è saeuissimarum ferarum impetu. Repente ipsa illuc adcurrit; & in fugam coniecit nefarias beluas, illis nullum in eos ius esse dicens, qui sibi essent additi. Excessit è sacerdotis corde cura, ac metus; quietoq., & tranquillo animo, in coeptae meditationis exercitatione pergebat. Non dubium est igitur, quin ij, qui piè coeli reginam colunt, domitos sentiāt cacodaemonum furores. Ea. n. mansuetudine est, & clementia; ut nemo ab ipsa unquam frustra auxilium petierit.

MIRAC. VIRG. XXXIX.

*Virgo aperitè indicat, consecratae in re diuina hostiae, uerè
filij sui corpus, & sanguinem inesse.*

Sacerdos, tametsi mirabili obseruantia Virginem prosequeretur, saepè tamen de sacratissima eucharistia dubitare solitus erat. Eã ob rem ipse

H h 2 magnum

magnum dolorem capiens, ualde etiam, atq. etiã ipsã clementiae parentem rogabat; ut dubitationem illam euelleret. Dum sacra solemniter faceret, prius quàm ad Dominicam precationem peruenisset, immaculatissima Christi hostia, quam ipse consecrarat, abiit. Quocirca timore, ac moerore percitus, in coelum suspiciens, sibi statim oblatam Dei matrem uidit, quae in sinu natum tenebat; & hanc habuit orationem. **E C C E** ille, quem Virginea alius gestauit; ecce ille, quem tu, rem diuinam faciens, consecras. Ecce ille, quem tuis manib. in sacrificijs tractare soles; & ante hominum conspectum effers. Filium meum tibi trado; hunc cape, & sacra solemniter perface. Infantem ergo sacerdos, super sacro sudariolo, quo in sacrificijs utuntur; reposuit. Cùm uerò frangenda fuit hostia; non ampliùs eam infantis imaginem habentẽ uidit, quippe quae iam in panis formã redierat. Quamobrem eius animus, qui prius labascebat, planè confirmatus est; & re ipsa, suisq. oculis apertè nouit, sacratissimae hostiae, simul atq. consecrata est, uerum Christi sanguinem, & corpus inesse.

Libri tertij & vltimi Finis.